

Arrest

nr. 248 791 van 8 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HAUQUIER
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 15 mei 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat V. HAUQUIER, die tevens verschijnt voor verzoeker, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partijen, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 25 juni 2018 België binnen met een identiteitskaart en verzoeken op 13 juli 2018 om internationale bescherming. Op 8 april 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 14 april 2020 aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster wordt genomen, luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 26 maart 1982 in San Juan de Colon, in de staat Tachira. U woonde de laatste vijf jaar voor uw vertrek in San Cristobal. Uw familie is vermogend daar ze verschillende eigendommen en bedrijven bezitten in Venezuela. U bent sinds 2008 gehuwd met echtgenoot J. A. H. M. (...).

U werkte vanaf 2006 tot recent voor uw vertrek als architecte in loondienst. U begon in 2012 te werken voor de loterij van de staat Tachira. In 2016 nam u zelf ontslag omdat u niet wenste deel te nemen aan de politieke manifestaties die onder meer door de chavistische gouverneur werden opgelegd. U nam erg discreet ontslag en zei dat u omwille van persoonlijke redenen uw werk bij de loterij verliet.

U en uw echtgenoot waren gestart met de uitbouw van een eigen waterbottelarij op een stuk grond in Colon te San Miguel dat jullie kochten van uw vader. Op 12 mei 2018 trok uw echtgenoot alleen naar de bouwsite van de bottelarij om de werken te inspecteren toen hij plots benaderd werd door twee mannen op een motorfiets. Ze wilden dat uw echtgenoot 4.000 dollar per maand aan hen zou betalen. Meer informatie gaven ze niet aan uw echtgenoot. Hierna keerde uw echtgenoot meteen terug naar het huis van uw moeder waar u zich bevond en vertelde hij u wat er net was gebeurd. Jullie besloten om terug te keren naar jullie huis in San Cristobal. Uit vrees voor wat er in San Miguel was gebeurd, lieten jullie gedurende drie dagen jullie dochter niet naar school gaan en bleef u met uw gezin binnen zonder de straat op te gaan. Het college waar uw dochter schoolliep contacteerde u met de vraag waarom uw dochter niet naar school kwam. Vanaf die donderdag ging uw dochter weer naar school. Het eerstvolgende weekend gingen jullie weer naar San Miguel. U ging weer aan de slag om het huis van uw moeder daar in te richten en uw echtgenoot trok opnieuw naar de bouwsite van jullie project. Het was ochtend en al snel kwamen dezelfde twee personen uw echtgenoot vragen naar het geld. Uw echtgenoot zijn antwoord, namelijk dat hij het geld nog niet bij elkaar had kunnen krijgen, zinde de twee mannen duidelijk niet. Ze vertelden uw echtgenoot immers dat ze u en jullie dochter zouden verkrachten en ombrengen indien hij niet zou betalen. Uw echtgenoot keerde hierop snel terug naar het huis van uw moeder en sommeerde u om te vertrekken. Uw echtgenoot overlegde met u en jullie besloten om Venezuela te verlaten. U verliet Venezuela op 23 juni 2018 samen met uw echtgenoot en dochter. Jullie gingen eerst naar Colombia, vanwaar jullie per vliegtuig verder reisden via Panama naar Nederland waar jullie op 25 juni 2018 aankwamen. U nam met uw gezin dezelfde dag de trein naar België en diende hier in België op 13 juli 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

U vreest in geval van terugkeer naar Venezuela vermoord of verder afgeperst te kunnen worden. Bovendien vreest u ook de algemene onveiligheid en het gebrek aan medicatie in Venezuela.

Naast de persoonlijke afpersingen wijst u ook op de profielen van uw broers M. (...) en C. (...). Uw broer M. E. (...) kwam op 27 juli 2014 om het leven in zijn auto toen hij van een voetbalmatch kwam. De precieze omstandigheden van zijn dood zijn nooit opgehelderd, maar de burens wisten u te vertellen dat hij door de politie werd achtervolgd tot net voor zijn dood. U vermoedt dat hij ook afgeperst werd door (bendes met banden bij) de politie en daarom werd omgebracht. Uw broer C. E. (...) was al jaren actief voor de politieke partij Primero Justicia en voerde campagne voor presidentskandidaat Capriles Radonski. Momenteel is uw broer C. (...) in Colombia, maar hij was politiek actief tot aan uw vertrek uit Venezuela.

Na uw vertrek kende uw vader en uw familie nog problemen doordat de Venezolaanse overheid de tankvrachtwagens en het bedrijf van uw familie misbruikte om brandstof op illegale wijze naar Colombia te vervoeren. Ook uw moeder werd afgeperst en ze vertrok naar de VS samen met uw zus. U heeft nog een neef (L. C. R. (...)) met een boerderij in Barinas die door de ELN (Colombiaanse paramilitairen) wordt afgeperst omdat hij inkomsten heeft.

Na uw vertrek werd uw vader die op dat moment in Merida verbleef, benaderd en bedreigd om geld te betalen omdat hij aanwezig was op een mars van Juan Guaido. Hij werd ook nog door twee mannen op een motor overvallen in de stad Merida waarbij hij gewond raakte. Ze openden de bestelwagen van uw vader en stalen zijn persoonlijke documenten. Dit incident gebeurde tegenover het politiekantoor van de stad en waarbij de politie geen enkele hulp bood ondanks de aanklacht van uw vader.

Ter staving van uw verzoek legt u voor: documenten van uw werk; bouwplannen van jullie bottelarij; foto's van de bouw van jullie bottelarij; de overlijdensakte van uw broer M. (...); een foto van uw overleden broer; een foto van uw vader die gewond is; een foto van M. (...) tijdens de campagne voor Capriles; twee persartikels m.b.t. brand politiekantoor; een brief over de ontvoering van een neef van u

in 2002; een persartikel over de FARC (Fuerzas Armadas Revolucionarias de Colombia); foto's van uw broer C. (...) tijdens politieke activiteiten; een tv-still van uw broer C. (...); identificatie C. (...) als oppositielid via sociale media; familiefoto's van u en uw echtgenoot met C. (...); een attest van uw psychotherapeutische begeleiding in België; een geboortecertificaat van uw dochter; uw migratiekaart naar Colombia; de rijbewijzen van u en uw echtgenoot; de medische kaart van u en uw echtgenoot; reisdocumenten van Venezuela naar Europa (vlucht en trein); documenten m.b.t. de opstart van jullie bottelarij; twee foto's over de inval van het leger op uw familiebedrijf; een foto van een tankwagen PDV; de paspoorten van u, uw echtgenoot en uw dochter; twee foto's van een wagen (Ford Fiesta); het paspoort van uw vader (C. E. R. E. (...)); een rapport van Observatorio Venezolano de Violencia: Informe Anual 2018; bewijzen van datum foto inval leger op familiebedrijf en foto bottelarij (genomen door uw vader); een tweede attest van uw psychotherapeutische begeleiding in België; een afschrift van een banktransactie; een Whatsapp bericht waarin uw vader de nummers doorstuurt van de afpersers van uw neef; Instagramberichten i.v.m. afpersingen in het dorp en de regio; bijkomende verklaringen d.d. 9 mei 2019; bijkomende verklaringen d.d. 7 oktober 2019; een akte van inbeschuldigingstelling Rekenhof Tachira d.d. 14 mei 2019 en bijkomende verklaringen d.d. 4 en 14 december 2018.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend omdat u niet aannemelijk maakt dat u een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade loopt bij terugkeer naar Venezuela.

U vreest bij terugkeer naar Venezuela voor het leven van u en uw gezinsleden. U vreest in het bijzonder de personen die jullie bedreigden en om geld vroegen. Deze feiten vormden tevens de directe aanleiding voor jullie vertrek uit Venezuela. Jullie besloten immers hierna het land te verlaten.

Wat betreft deze door u aangehaalde bedreigingen en afpersing in het kader van jullie oprichting van een bottelarij dient vooreerst gewezen te worden op een ernstige discrepantie tussen het door u in dit verband voorgelegde bankafschrift en uw verklaring hierover afgelegd tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. Uit dit document moet blijken dat u de arbeiders die aan jullie bottelarij werkten uitbetaalde nadat uw echtgenoot een tweede keer werd bedreigd aan de bottelarij (notities persoonlijk onderhoud CGVS van D. M. R. A. (...) d.d. 21/01/2019, hierna CGVS D. (...)2, p.9,16). Uw echtgenoot werd een eerste keer bedreigd aan de bottelarij op 12 mei 2018 en een tweede keer het weekend daarop, zijnde dus op 19 of 20 mei 2018 (notities persoonlijk onderhoud CGVS van J. A. H. M. (...) d.d. 20/11/2018, hierna CGVS J. (...)1, p.10,12; notities persoonlijk onderhoud CGVS van D. M. R. A. (...) d.d. 20/11/2018, hierna CGVS D. (...)1, p.8). U verklaart dat u na de tweede bedreiging telefonisch contact opnam met de baas van de arbeiders (CGVS D. (...)2 p.16). U vroeg de baas naar de rekeningnummers om het verschuldigde bedrag over te kunnen schrijven en vertelde tegen hem dat jullie vanaf dan wilden afzien van verdere werkzaamheden omdat jullie geen geld meer hadden (CGVS D. (...)2 p.16). U dacht dat de arbeiders mogelijk betrokken waren bij de bedreigingen jegens uw echtgenoot aan de bottelarij en trachtte op deze wijze duidelijk te maken dat jullie geen geld meer hadden en jullie mogelijke bedreigers in verwarring te brengen, aldus uw verklaringen (CGVS D. (...)2 p.10,16). Op die manier is het zeer vreemd dat uit het door u ingediende document van de bankoverschrijving blijkt dat u de arbeiders een laatste keer uitbetaalde op 17 mei 2018, zijnde na de eerste en voor de tweede bedreiging aan de bottelarij. De gegevens op het document stroken met andere woorden niet met uw verklaringen dat u telefonisch contact opnam na de tweede bedreiging van uw echtgenoot aan de bottelarij en hen nadien uitbetaalde via een elektronische overschrijving. Deze tegenstrijdigheid zet de geloofwaardigheid van de door u en uw echtgenoot ingeroepen vluchtmotieven een eerste maal op de helling.

Hierbij aansluitend is het opmerkelijk dat u zo een beperkte kennis heeft over het uiterlijk en voorkomen van de twee motorrijders aan de bottelarij die uw echtgenoot afpersten en bedreigden. U weet alleen dat het twee personen op een motorfiets waren en dat ze uw echtgenoot om 4.000 dollar vroegen (CGVS D. (...)2 p.13). U gaf nochtans te kennen dat na de eerste bedreiging u en uw echtgenoot dit eerste incident uitvoerig bespraken en jullie toen jullie verdere opties bekeken (CGVS D. (...)2 p.12). Uw echtgenoot stelt bovendien tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat jullie na de tweede bedreiging alle incidenten thuis overliepen (CGVS J. (...)2 p.8). In die wetenschap mag het verbazen dat u niet meer kennis heeft over de bedreigers. Opvallend genoeg denkt u ook dat de motorrijders niets droegen om hun gezicht te verbergen en dat uw echtgenoot daarom wist dat het tijdens de twee incidenten dezelfde bedreigers waren (CGVS D. (...)2 p.13). U weet schijnbaar zelfs niet of de motorrijders een helm droegen, terwijl uw echtgenoot stelt dat ze wel degelijk een helm droegen en dit gegeven hem er net van verhinderde om de gezichten van de motorrijders duidelijk te zien (CGVS D. (...)2 p.13; CGVS J. (...)1 p.13; CGVS J. (...)2 p.7).

Hier kan nog aan worden toegevoegd dat ook de kennis van uw echtgenoot over het voorkomen van deze motorrijders niet overtuigt. Hij weet dat de beide motorrijders een helm droegen, waarbij diegene die achterop zat een zilveren en afgeplat model op had (CGVS J. (...)1 p.13; CGVS J. (...)2 p.7). Uw echtgenoot verklaart verder dat de bedreigers mager waren met een iets donkerdere huidskleur dan die van hem, en dat diegene die voorop zat een vest droeg zoals de zijne (CGVS J. (...)1 p.13; CGVS J. (...)2 p.7). Verder herinnert hij zich niets over het uiterlijk van de motorrijders (CGVS J. (...)2 p.7-8). Deze vage verklaringen en summiere kennis kunnen niet overtuigen daar deze bedreigingen de kern van jullie asielrelaas vormen.

Bovendien waren die motorrijders tijdens beide incidenten dezelfde personen en zou men kunnen verwachten dat uw echtgenoot anticipeerde op een tweede ontmoeting met deze personen door extra aandacht te besteden aan hun voorkomen. Deze tweede ontmoeting vond inderdaad amper een week na de eerste plaats (CGVS J. (...)1 p.12) en dus kan verwacht worden dat uw echtgenoot zich na deze tweede ontmoeting nog beter en meer in detail voor de geest kan halen hoe zijn bedreigers eruit zagen. In dit opzicht mag het dan ook vreemd heten dat uw echtgenoot net stelt dat hij aanvankelijk niet anticipeerde op een tweede ontmoeting met zijn bedreigers (CGVS J. (...)1 p.15). Hij verklaart dat hij gewoon hoopte dat ze niet zouden terugkeren en er verder niet over nadacht (CGVS J. (...)1 p.15). Deze verklaringen van uw echtgenoot stemmen op zich evenwel niet overeen met uw stelling dat u en uw echtgenoot de eerste bedreiging onderling bespraken en overlegden hoe jullie de dingen verder gingen aanpakken (CGVS D. (...)2 p.12). Jullie moesten toch sowieso terugkeren naar de bottelarij, aldus uw verklaringen (CGVS D. (...)2 p.12). De verklaringen van uw echtgenoot stroken eveneens niet met jullie andere verklaringen dat jullie bang, nerveus, en paranoïde waren naar aanleiding van de eerste bedreiging (CGVS J. (...)1 p.15; CGVS J. (...)2 p.5; CGVS D. (...)2 p.10). Zo zeggen u en uw echtgenoot dat jullie na de eerste bedreiging de straat niet meer opgingen en drie dagen binnenbleven omdat jullie steeds de verwachting hadden dat iemand jullie iets kon aandoen (CGVS J. (...)2 p.5; CGVS D. (...)2 p.8-9). Uw echtgenoot werd paranoïde en jullie hebben jullie dochter twee of drie dagen niet meer naar school gebracht (CGVS J. (...)2 p.5; CGVS D. (...)2 p.8-9). Bijkomend blijkt dat uw echtgenoot na de eerste bedreiging en eis om geld, een week later dus terugkeerde, maar vreemd genoeg zonder enige vorm van geld (CGVS J. (...)2 p.5,7; CGVS D. (...)2 p.12). Dat jullie bovendien toen als gezin met jullie minderjarige dochter naar de regio terugkeerden, ofschoon deze feiten en jullie vrees (wat zich net daarvoor onder meer uitte in het thuis houden van school van jullie dochter), stemt tevens tot nadenken. Men zou ook hierbij kunnen verwachten dat uw echtgenoot meer zou anticiperen op een tweede confrontatie met de afpersers. Deze verklaringen en de houding van uw echtgenoot zijn niet aannemelijk, des te meer gezien uw familiegeschiedenis. Uw familie kende volgens jullie immers al jaren problemen van bedreigingen en afpersingen waarvan uw echtgenoot op de hoogte was (CGVS J. (...)1 p.8-11,16; CGVS J. (...)2 p.3; CGVS D. (...)2 p.3,5,8,14,19). Uw broer M. (...) werd gedood in 2014 als gevolg van een mogelijke afpersing (CGVS J. (...)1 p.9). Uw broer C. (...) werd afgeperst nadat hij een bedrijf had opgestart (CGVS J. (...)2 p.3; CGVS D. (...)2 p.5), uw moeder werd afgeperst (CGVS D. (...)1 p.12), en uw zus die eigenaar is van schoenenwinkels werd tevens afgeperst voor 50.000 of 60.000 Bolivares (CGVS J. (...)1 p.10-11). Een neef of achterneef van u werd in 2002 ontvoerd voor losgeld en een andere neef van u werd ook afgeperst (CGVS J. (...)1 p.8,16; CGVS D. (...)1 p.3,7,9,12; CGVS D. (...)2 p.3,8,19). Met deze voorkennis in handen, is het vreemd dat uw echtgenoot niet doortastender optrad na de eerste bedreiging aan de bottelarij.

De idee dat uw echtgenoot u niet te veel informatie wilde geven over het voorkomen van de bedreigers zodat u rustiger en niet nerveus zou worden, kan geen verschuiving bieden (CGVS J. (...)1 p.15; CGVS J. (...)2 p.8; CGVS D. (...)2 p.13). U verliet Venezuela in juni 2018 (ingediend document nr 19 en 23;

Verklaring DVZ van D. M. R. A. (...) d.d. 14/08/2018 vraag 31). Dat jullie nadien, gedurende meer dan zes maanden tot aan uw tweede persoonlijk onderhoud op 21 januari 2019, nooit meer over het uiterlijk of het voorkomen van de motorrijders zouden hebben gesproken, is niet aannemelijk. Deze incidenten met de motorrijders zijn voor u en uw gezin immers de directe vluchtaanleiding geweest. De beslissing om uw land definitief te verlaten viel u trouwens zeer zwaar en zoals eerder gesteld overliepen jullie voorafgaand aan jullie vertrek alle gebeurtenissen die tot jullie vlucht leidden (CGVS J. (...)2 p.8; CGVS D. (...)1 p.12; CGVS D. (...)2 p.12). Bijgevolg is het niet aannemelijk dat u en uw echtgenoot zo slecht geïnformeerd zijn over het voorkomen van jullie bedreigers.

Verder dient er te worden gewezen op de vaststelling dat de verklaringen van u en uw echtgenoot over deze bedreigers op een ander punt tegenstrijdig blijken. Uw echtgenoot verklaart dat u na de twee bedreigingen aan hem niets vroeg betreffende het uiterlijk van de twee motorrijders die uw echtgenoot tweemaal aan de bottelarij om geld vroegen (notities persoonlijk onderhoud CGVS van J. A. H. M. (...) d.d. 21/01/2019, hierna CGVS J. (...)2, p.8). U beweert echter dat u uw echtgenoot herhaaldelijk vroeg naar het voorkomen en uiterlijk van de motorrijders (CGVS D. (...)2 p.12-13). Uw echtgenoot vertelde u evenwel enkel dat het twee personen op een motor waren en dat ze hem om een maandelijks bedrag van 4.000 dollar vroegen, zo stelt u (CGVS D. (...)2 p.12-13). U drong zelfs aan bij uw echtgenoot om meer details te krijgen over het voorkomen van de twee motorrijders, maar hij herhaalde slechts dezelfde informatie (CGVS D. (...)2 p.13). Op die manier is het opvallend dat uw echtgenoot beweert dat u hem niets vroeg over het uiterlijk of voorkomen van zijn bedreigers (CGVS J. (...)2 p.8). Deze vastgestelde tegenstrijdigheid over een elementair onderdeel van uw relaas zwakt uw voorgehouden vrees opnieuw af.

De opmerkingen van uw advocaat kunnen eveneens niets wijzigen aan voorgaande vaststellingen. De ongeloofwaardigheid van uw rechtstreekse vluchtaanleiding, zijnde de bedreigingen aan de bottelarij, kunnen door uw raadvrouw niet worden rechtgetrokken. Uw advocaat stelt immers louter dat u deze incidenten goed heeft verteld (CGVS D. (...)1 p 13).

Uit dit alles moet geconcludeerd worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan jullie voorgehouden vluchtaanleiding uit Venezuela.

Uw bijkomende verklaringen van na uw laatste onderhoud op het CGVS (ingediend doc. nr. 32), zijnde dat u zich niet herinnert of u uw echtgenoot heeft gevraagd hoe de afpersers eruitzagen, kunnen geen verschoning bieden voor uw eerdere verklaringen en bovenstaande vaststellingen. U berust zich immers op post factum beweringen die bovendien opmerkelijk zijn. U schijnt zich plots niet meer te herinneren of u uw echtgenoot vroeg naar het uiterlijk van de afpersers en of hij u iets heeft verteld (ingediend doc. nr. 32). U bent heel nerveus geweest over de gebeurtenissen en soms herinnert u zich eenvoudige of belangrijke gebeurtenissen niet goed, zo geeft u verder aan. U heeft al lang problemen met slapeloosheid en dit heeft u op een negatieve manier beïnvloed. Uit het geheel van uw verklaringen ten aanzien van de DVZ en het CGVS blijkt echter dat u wel degelijk in staat was om uw verklaringen op een coherente en heldere manier uiteen te zetten. De idee dat u verhinderd zou zijn geweest om bepaalde belangrijke elementen of details uit uw vluchtrelaas te vertellen omwille van uw medische toestand blijkt dan ook niet hieruit. Ter staving van de door u ingeroepen geheugenproblemen legde u twee attesten neer (ingediende documenten nr 15 en 28) waarin wordt gesteld dat u en uw dochter in behandeling zijn bij een psychotherapeut. Volgens deze attesten zouden uw medische problemen het gevolg zijn van de zware fysieke bedreigingen en aanvallen op uw gezin en op uw familie in Venezuela. Een attest van een therapeut die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid bevat een weergave van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitsel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld.

Wat betreft de problemen die uw familieleden in Venezuela kenden, moet aangestipt worden dat deze evenmin aanleiding geven tot een toekenning van de vluchtelingenstatus in uw hoofde. Vooreerst moet opgemerkt worden dat uw ouders, net zoals uw broer C. (...) en uw zus A. M. (...), Venezuela hebben verlaten (Verklaring DVZ J. (...) d.d. 14/08/2018 vraag 15; Verklaring DVZ D. (...) d.d. 14/08/2018 vraag 13 en 17; CGVS J. (...)2 p.3; CGVS D. (...)1 p.12; CGVS D. (...)2 p.5,19). Uw broer M. (...) kwam reeds in 2014 om het leven in onduidelijke omstandigheden en weet niemand wie of wat de oorzaak van zijn dood is (CGVS J. (...)2 p.9; CGVS D. (...)2 p.18).

Daarnaast hebben u en uw echtgenoot door de politieke activiteiten van uw broers M. (...) en C. (...) zelf nooit persoonlijk problemen gekend (CGVS J. (...)1 p.9; CGVS J. (...)2 p.4; CGVS D. (...)1 p.10-11;

CGVS D. (...)2 p.6). Uw echtgenoot heeft zelfs geen idee of C. (...) zelf ooit problemen kende omwille van zijn politieke activiteiten (CGVS J. (...) 1 p.12). U was nooit lid van een politieke partij en nam zelf nooit deel aan een politieke manifestatie gericht tegen de regering (CGVS D. (...)1 p.4-5). Sterker nog, u kon werken voor de loterij van Tachira die in handen was van de overheid (CGVS D. (...)1 p.10-11; CGVS D. (...)2 p.6).

Uw werkgever begon u echter te verplichten om samen met uw gezinsleden deel te nemen aan manifestaties van de chavisten (CGVS D. (...)1 p.10-11). U wilde dit niet doen en daarom besloot u om ontslag te nemen eind 2016, zij het onder een vals voorwendsel (CGVS D. (...)1 p.11). Behalve dat u vroeg aan uw broer C. (...) dat wanneer hij naar uw werk bij de loterij zou komen, hij geen politiek-getinte T-shirts zou dragen (CGVS D. (...)1 p.10; CGVS D. (...)2 p.6), kende u verder geen problemen van politieke aard (CGVS D. (...)1 p.11-12; ingediend document nr 32).

Inzake de mogelijke problemen die u na uw ontslag kende met uw voormalige werkgever – er werden tegen u beschuldigingen geuit onder meer voor malversaties tijdens de uitoefening van uw functie – gaf u te kennen, ofschoon het onderzoek in deze kwestie naar u nog loopt, enkel een administratieve en geen strafrechtelijke sanctie te vrezen (CGVS D. (...)1 p.11 en ingediend doc. nr. 33). De door u ingediende documenten bevestigen inderdaad dat het onderzoek nog lopende is, dat u van de feiten in kennis werd gesteld (waarbij u nog bijkomende bewijsstukken kan indienen), alsook dat er u geen strafrechtelijke sancties boven het hoofd hingen (ingediend doc nr 33). U verklaart weliswaar dat deze beschuldigingen aan uw adres incorrect zijn (ingediend doc nr 33), maar geeft tegelijkertijd te kennen zich in deze zaak geen zorgen te maken. U kan immers uw onschuld bewijzen en uw advocaat gaf u bovendien te kennen dat ze u hiervoor niet kunnen arresteren of gevangen zetten (en dus strafrechtelijk vervolgen) omdat het hier om ‘onnozele zaken’ gaat (CGVS D. (...)1, p. 11). Ofschoon geheel niet vaststaat dat deze feiten door enige politieke overwegingen zouden ingegeven zijn, blijkt hoe dan ook dat deze feiten niet meespeelden in uw beslissing Venezuela te verlaten. Daarnaast dient tevens vastgesteld te worden dat deze gebeurtenis onvoldoende zwaarwichtig is om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verder wijst uw advocaat erop dat u en uw echtgenoot recht hebben op de toekenning van de vluchtelingenstatus gezien de historie van uw familie (CGVS D. (...)1 p.13). Uw familie kreeg voorafgaand aan uw rechtstreekse vluchtaanleiding te maken met bedreigingen, afpersingen, invasies van hun bedrijventerreinen en de moord op uw broer en neef, aldus uw advocaat (CGVS D. (...)1 p.13). Volgens uw raadvrouw werden u en uw familie gevisieerd omdat jullie grootgrondbezitters zijn (CGVS D. (...)1 p.13). Wat dit betreft moet het CGVS toch opmerken dat het beschikken over grote financiële middelen en/of stukken grond onmogelijk aanleiding kan geven tot een erkenning van de vluchtelingenstatus. Dat grondbezitters in Venezuela slachtoffer kunnen worden van diefstal en afpersing, zoals uw advocaat aangeeft (CGVS D. (...)2 p.21), kan vanzelfsprekend niet automatisch leiden tot een toekenning van een statuut. Inzake de problemen die uw familie vroeger kende werd zoals reeds aangegeven hier aan sich niet aan getwijfeld. Anderzijds moet het CGVS bemerken dat uw raadvrouw voorgaande vaststellingen niet kan veranderen door het louter verwijzen naar de eerdere verklaringen van u en uw echtgenoot. Uw advocaat zegt ook dat de personen die uw echtgenoot bedreigden aan de bottelarij onbekenden zijn, dat men zich kan voorstellen dat het colectivo's zijn en dat ze mogelijks gelinkt kunnen worden aan de personen die uw vader na uw vertrek fotografeerde aan de bottelarij (CGVS D. (...)1 p.13; ingediend doc nr 27). Dat de bedreigers aan de bottelarij onbekenden waren staat vast daar uw echtgenoot inderdaad verklaart dat jullie geen idee hadden in wiens opdracht ze handelden en dat ze tot elke groep kunnen behoren (CGVS J. (...)1 p.13). De idee dat het colectivo's waren en dat ze banden hebben met de overheid is niet aangetoond. Uw raadvrouw stoelt zich dus op blote beweringen. De band tussen deze bedreigers en de personen die later door uw vader werden gefotografeerd (ingediend doc nr 27) valt onder dezelfde categorie. Uw raadvrouw stelt zelf dat ze hier niet zeker van is. In ieder geval kan uit deze documenten niet worden afgeleid waar de foto's werden genomen, wat de precieze omstandigheden waren en wie de personen zijn op de foto's. Het feit dat de foto's zijn genomen na uw vertrek uit Venezuela wordt niet in twijfel getrokken, doch is niet van die aard iets te wijzigen aan voornoemde vaststellingen (CGVS D. (...)2 p.20).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precarie omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het

lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Al erkent het CGVS dat de situatie moeilijk is in Venezuela, u en uw echtgenoot kunnen bogen op een uitgebreide werkervaring in Venezuela. U genoot namelijk hogere studies, werkte vanaf 2006 tot 2016 als architecte in loondienst en was nadien nog twee jaar betrokken als zelfstandige bij privéprojecten bijvoorbeeld als binnenhuisarchitecte en bij de uitbouw van jullie bottelarij (Verklaring DVZ D. (...) vraag 11 & 12; CGVS D. (...)1 p.5-7,11; CGVS D. (...)2 p.7). Uw echtgenoot was ongeveer drie jaar brandweerman vanaf 2003 en werkte nadien voor een transportbedrijf (Verklaring DVZ J. (...) vraag 12; CGVS J. (...)1 p.3,5). Met deze werkervaringen kunnen jullie na terugkeer naar Venezuela opnieuw aan de slag op zelfstandige basis zoals jullie reeds deden tot kort voor jullie vertrek met de bottelarij. U en uw echtgenoot beschikten in Venezuela over voldoende middelen om na uw ontslag een bottelarij op te starten op een stuk grond dat jullie werd geschonken door uw vader (CGVS J. (...)1 p.7-8; CGVS D. (...)2 p.15). Jullie beschikken momenteel nog over de geschonken grond en de ruwbouw van de bottelarij (CGVS J. (...)1 p.7-8). U komt bovendien uit een gegoede familie die in Venezuela meerdere eigendommen in haar bezit heeft (CGVS J. (...)1 p.6; CGVS D. (...)1 p.4; CGVS D. (...)2 p.7,11). Deze geschetste levensomstandigheden volstaan niet om te kunnen besluiten tot de hierboven beschreven standaard van onmenselijke en vernederende behandeling. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde departementen, zoals onder meer de deelstaat Tachira waarvan u afkomstig bent. Tachira, grenzend aan Colombia in het zuiden kende in 2018 een moordcijfer van 81,4 per 100.000 burgers. Tachira wordt net zoals de rest van het land gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden,

ontvoeringen, afpersing en drugshandel. Verder komt ook rekrutering door criminele bendes en politieel geweld er veelvuldig voor.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela in het algemeen, en in Tachira in het bijzonder, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er er actueel in Venezuela geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Tachira, Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U noch uw advocaat brachten informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken (CGVS J. (...)2 p.12). Uw raadsvrouw werpt op dat u en uw echtgenoot moeilijkheden zouden ondervinden bij jullie hervestiging in Venezuela omdat jullie ondernemers zijn en het niet in jullie belang zou zijn om zich elders te vestigen of in loondienst te werken (CGVS J. (...)2 p.12). Vanzelfsprekend kan deze redenering niet worden gevolgd gezien jullie scholing, werkervaring en financiële middelen. Bovendien heeft u wel degelijk eerder in loondienst gewerkt voor de loterij en kan uit uw ondernemingsgeest op zich uiteraard onmogelijk een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade worden gepuurd.

De door u neergelegde documenten die nog niet eerder werden besproken kunnen bovenstaande vaststellingen niet beïnvloeden. Uw reisweg, uw identiteit en uw nationaliteit, worden net zoals die van uw echtgenoot, van uw dochter en van uw vader niet in twijfel getrokken. Uw professionele activiteiten voor de loterij van Tachira en als zelfstandige ondernemer bij de uitbouw van een bottelarij vallen onder dezelfde noemer. De dood van uw broer M. (...), uw verwantschap met hem en met uw broer C. (...) vormen evenmin een twistpunt. De politieke activiteiten van uw broers M. (...) en C. (...) worden eveneens niet in twijfel getrokken. Dat uw neef en andere familieleden van u werden afgeperst sluit hierbij aan en wordt dan ook niet in vraag gesteld. Wat betreft de Instagram-berichten in verband met afpersingen in uw dorp en regio moet opgemerkt worden dat de betrouwbaarheid van deze berichten niet kan worden geverifieerd. Daarenboven legt u ze voor om de algemene situatie aan te tonen en hebben deze berichten geen betrekking op u of uw familie.

Het rapport van het Observatorio Venezolano de Violencia: Informe Annual 2018 (ingediend document nr 26) legt uw raadsman voor om de algemene situatie in Venezuela aan te tonen. Doch dit stuk wijzigt niets aan voornoemde vaststellingen. De overige foto's en documenten die jullie neerleggen over de algemene situatie veranderen eveneens niets aan de beoordeling van jullie persoonlijke vrees of risico bij terugkeer.

Uit dit alles moet geconcludeerd worden dat u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

In het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenoot J. A. H. M. (...) werd door mij tevens een beslissing tot weigering van vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker – i.e. de echtgenoot van verzoekster – wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 15 augustus 1983 in Caracas. U woonde sinds 2013 samen met uw echtgenote en dochter in San Cristobal in de staat Tachira. U werkte voor een transportbedrijf en begon samen met uw echtgenote de uitbouw van een eigen waterbottelarij op een stuk grond in Colon te San Miguel dat jullie kochten van uw schoonvader. Op 12 mei 2018 trok u alleen naar de bouwsite van de bottelarij om de werken te inspecteren toen u plots benaderd werd door twee mannen op een motor. Ze identificeerden zich niet en wilden dat u 4.000 dollar per maand aan hen zou betalen. Hierna keerde u meteen terug naar het huis van uw schoonmoeder waar uw echtgenote zich bevond en vertelde wat er net was gebeurd. Jullie besloten om terug te keren naar jullie huis in San Cristobal. Het daaropvolgende weekend trok u opnieuw naar de bottelarij toen dezelfde personen die u een week eerder hadden bedreigd weer naar u toekwamen. Ze vroegen u waar het geld was en u vertelde hen dat u het geld nog niet bijeen kon krijgen. De personen zeiden dat als u hier niet in slaagde ze uw echtgenote en dochter zouden verkrachten en vermoorden. U verliet de bottelarij en ging terug naar het huis van uw schoonmoeder. U vertelde tegen uw familie dat jullie meteen moesten vertrekken want dat jullie bedreigers jullie anders zouden pijn doen. Jullie besloten om Venezuela te verlaten en uw echtgenote koos als bestemming België. U verkocht uw vrachtwagen en auto en kon zo de reis voor uw gezin naar België bekostigen. U verliet Venezuela op 23 juni 2018 samen met uw echtgenote en dochter. Jullie gingen eerst naar Colombia, vanwaar jullie per vliegtuig verder reisden via Panama naar Nederland, waar jullie op 25 juni 2018 aankwamen. U nam met uw gezin dezelfde dag de trein naar België en diende hier in België op 13 juli 2018 een verzoek om internationale bescherming in. U vreest in geval van terugkeer naar Venezuela dat men uw echtgenote en dochter pijn zullen doen, en dat ze vermoord zullen worden.

Naast de persoonlijke afpersingen wijzen u en uw echtgenote ook op de profielen van uw schoonbroers M. (...) en C. (...). Uw schoonbroer M. E. (...) kwam op 27 juli 2014 om het leven in zijn auto toen hij van een voetbalmatch kwam. De precieze omstandigheden van zijn dood zijn nooit opgehelderd, maar de burens wisten te vertellen dat hij door de politie werd achtervolgd tot net voor zijn dood. Jullie vermoeden dat hij ook afgeperst werd door (bendes met banden bij) de politie en daarom werd omgebracht. Uw schoonbroer C. E. (...) was al jaren actief voor de politieke partij Primero Justicia en voerde campagne voor presidentskandidaat Capriles Radonski. Momenteel is uw schoonbroer C. (...) in Colombia, maar hij was politiek actief tot aan uw vertrek uit Venezuela.

Na uw vertrek kende uw schoonvader en schoonfamilie nog problemen doordat de Venezolaanse overheid de tankvrachtwagens en het bedrijf van uw schoonfamilie misbruikte om brandstof op illegale wijze naar Colombia te vervoeren. Ook uw schoonmoeder werd afgeperst en ze vertrok naar de VS samen met uw schoonzus.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw asielmotieven volledig gelijklopen met deze die uw echtgenote R. D. M. (...) aanhaalde. In het kader van haar verzoek werd een weigeringsbeslissing genomen die als volgt luidt:

"(...)"

Na het voorgaande moet ook voor uw verzoek om internationale bescherming worden besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van *“het algemeen beginsel van voorzichtigheid”*, van *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”*, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens menen verzoekende partijen dat de commissaris-generaal artikel 57/5quater, § 3, van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

In een eerste onderdeel van het middel voeren verzoekende partijen aan dat hen in hoofddorde de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend.

Zij gaan vooreerst in op de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de gebeurtenissen die zij hebben aangehaald als aanleiding voor hun vertrek uit Venezuela en ondernemen als volgt een poging om deze te weerleggen of te ontkrachten:

“Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat er geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoekende partij. Zij komt tot dit besluit op grond van een onbeduidende tegenstrijdigheid tussen een document dat door verzoekende partij zelf werd neergelegd en haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, die geenszins de kern van het vluchtrelaas raakt; een vermeend gebrek aan kennis van het uiterlijk en voorkomen van de twee motorrijders die verzoekende partij belaagden; een gebrek aan anticipatie op de tweede confrontatie met de afpersers; en tot slot een tegenstrijdigheid in de verklaringen van beide echtgenoten die het gevolg is van de mentale toestand van mevrouw R. A. D. M. (...) en die bovendien door deze laatste zelf werd aangehaald middels de opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud.

Hieronder zal worden aangetoond dat de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas van verzoekende partij wel degelijk vaststaat.

a) Het tijdstip van de bankoverschrijving

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing het volgende (stuk 1, p. 2):

“(…)”

Aangaande deze op zich reeds onbeduidende tegenstrijdigheid tussen een bankafschrift dat door verzoekende partij zelf werd neergelegd en haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, dient vooreerst te worden opgemerkt dat uit het bankafschrift blijkt dat de betaling werd uitgevoerd op 17 mei 2018, terwijl mevrouw R. A. D. M. (...) deze betaling situeert op een datum na de tweede bedreiging, die op 19 of 20 mei 2018 plaatsvond. Dit betekent dat deze betaling luidens de verklaringen van mevrouw R. A. D. M. (...) ten vroegste op 20 of 21 mei 2018 plaatsvond, aldus slechts 3 of 4 dagen na de, werkelijke datum, deze op het bankafschrift, dat nota bene door verzoekende partij werd neergelegd teneinde te voldoen aan de op haar rustende medewerkingsplicht. Een dergelijk miniem verschil van mogelijks slechts 3 of 4 dagen, dat bovendien kan worden verklaard door de psychologische toestand van mevrouw R. A. D. M. (...) en haar onmogelijkheid om op consistente wijze precieze verklaringen af te leggen, te meer daar het hier het bepalen van een datum in het verleden betreft, kan onmogelijk de algemene geloofwaardigheid van het vluchtrelaas van verzoekende partij in het gedrang brengen (zie infra).

b) De kennis over het uiterlijk en voorkomen van de twee motorrijders

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing het volgende (stuk 1, p. 3):

“(…)”

In dit verband dient vooreerst te worden vastgesteld dat mevrouw R. A. D. M. (...) slechts een beperkte kennis heeft over het uiterlijk van de twee motorrijders omdat haar echtgenoot nooit een gedetailleerde beschrijving heeft gegeven van hun uiterlijk en voorkomen. Dit heeft mevrouw R. A. D. M. (...) meermaals verklaard tijdens haar persoonlijk onderhoud (CGVS D. (...) 2, p. 12-13). Zowel de heer H. M. J. A. (...) als mevrouw R. A. D. M. (...) hebben in dit verband meermaals verklaard dat hij niet te veel informatie wilde geven over het uiterlijk van de twee motorrijders opdat mevrouw R. A. D. M. (...) hier niet te onrustig en nerveus door zou worden (CGVS J. (...) 1, p. 15; CGVS J. (...) 2 p. 8; CGVS D. (...) 2, p. 13). Dat verwerende partij meent dat dit geen verschoning kan bieden voor het feit dat deze details over het uiterlijk en voorkomen van de motorrijders nooit werd meegedeeld aan mevrouw R. A. D. M. (...), is een louter subjectieve appreciatie van de reactie van beide echtgenoten op een dergelijk voorval en gaat voorbij aan de psychologische toestand van mevrouw R. A. D. M. (...) (zie infra) en het feit dat het allerm minst onlogisch is dat de heer H. M. J. A. (...) in dit verband meende dat het in het licht van de psychologische toestand van diens vrouw, beter was om dergelijke details niet aan haar mee te delen teneinde haar gemoedstoestand niet verder te bezwaren.

Bovendien blijkt uit de verklaringen van de heer H. M. J. A. (...) dat zijn kennis over het uiterlijk en voorkomen van de motorrijders allerm minst als 'vaag en summier' bestempeld kan worden. Zo weet hij dat de beide motorrijders een helm droegen, waarbij diegene die achterop zat een zilveren en afgeplat model op had (CGVS J. (...) 1 p. 13; CGVS J. (...) 2 p.7). Hij verklaart verder dat de bedreigers mager waren met een iets donkerdere huidskleur dan die van hem, en dat diegene die voorop zat een vest droeg zoals de zijne (CGVS J. (...) 1 p. 13; CGVS J. (...) 2 p.7). Verzoekende partij ziet niet in hoe dergelijke verklaringen aangaande verschillende elementen van de kledij van de motorrijders (helm en vest), alsook aangaande hun lichaamsbouw en huidskleur, als 'vaag en summier' kunnen worden bestempeld. Verzoekende partij meent daarentegen dat dergelijke verklaringen wel degelijk de mate van detail vertonen die kan worden verwacht van iemand die de door hem aangehaalde gebeurtenissen wel degelijk heeft meegemaakt.

c) Het gebrek aan anticipatie op een tweede confrontatie met de afpersers

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing het volgende (stuk 1, p. 3):

"(...)"

Verwerende partij stelt dat ofschoon de heer H. M. J. A. (...) stelde dat hij niet anticipeerde op een tweede ontmoeting met de afpersers en hoopte dat ze niet zouden terugkomen, beide echtgenoten drie dagen na de eerste bedreiging binnen bleven en de straat niet opgingen en tevens hun dochter twee of drie dagen niet meer naar school brachten. Samen met het feit dat beide echtgenoten hebben aangegeven dat zij bang, nerveus en paranoïde waren naar aanleiding van de eerste bedreiging, meent verwerende partij dat een dergelijke houding vreemd is in het licht van de verklaringen van de heer H. M. J. A. (...), waarbij hij stelde dat hij hoopte dat ze niet zouden terugkeren en aldus niet anticipeerde op een tweede ontmoeting met de afpersers (CGVS J. (...) 1, p. 15).

In dit verband dient vooreerst te worden opgemerkt dat ondanks de verklaringen van de heer H. M. J. A. (...), beide echtgenoten wel degelijk bepaalde voorzorgsmaatregelen namen, met name binnen blijven gedurende enkele dagen en hun dochter niet naar school brengen, ten gevolge van hun angst, nervositeit en paranoia en dat zij in die zin wel degelijk anticipeerden op een mogelijk vervolg aan de eerste ontmoeting met de afpersers. In die zin kan verwerende partij niet stellen dat verzoekende partij geenszins anticipeerde op een mogelijke tweede ontmoeting met de afpersers. Bovendien heeft de heer H. M. J. A. (...) duidelijk verklaard dat hij hoopte dat er geen tweede ontmoeting zou volgen. In dit verband is het allerm minst uitzonderlijk dat men zich, hoewel men angst heeft voor een bepaalde bedreiging, laat leiden door de hoop dat er geen vervolg zou komen en hoeft het geenszins te verbazen dat verzoekende partij, na 'aanvankelijk bepaalde voorzorgsmaatregelen te hebben genomen, toch besloot om ondanks haar angst, doch in de hoop dat er niets zou gebeuren, de draad van haar leven opnieuw op te pikken en opnieuw naar de bottelarij te gaan.

Bovendien is het merkwaardig dat verwerende partij in dit verband verwijst naar de familiegeschiedenis van mevrouw R. A. D. M. (...) om te stellen dat het merkwaardig is dat verzoekende partij met 'doortastender' optrad na de eerste bedreiging. Verwerende partij trekt deze familiegeschiedenis en met name het feit dat verschillende familieleden, al dan niet om politieke motieven, werden afgeperst niet in twijfel. Echter, waar zij deze familiegeschiedenis in dit verband gebruikt als reden die volgens haar een 'doortastender' optreden van verzoekende partij tot gevolg had moeten hebben, stelt verwerende partij verder in de bestreden beslissing dat er geen verband kan worden aangetoond tussen deze familiegeschiedenis enerzijds en de problemen die verzoekende partij anderzijds (stuk 1, p. 3):

"(...)"

Verwerende partij stelt dus enerzijds dat de familiegeschiedenis van mevrouw R. A. D. M. (...), waarbij verschillende familieleden eveneens omwille van politieke motieven werden bedreigd en afgeperst (zie

infra) geen verband houdt met de door verzoekende partij ingeroepen problemen van afpersing, maar dat ze evenwel rekening diende te houden met deze familiegeschiedenis in haar reactie op de eerste bedreiging en ze aldus 'doortastender' had moeten optreden. Verwerende partij hanteert hier twee maten en twee gewichten en dient bijgevolg consequent te zijn: ofwel stelt zij dat deze familiegeschiedenis geen verband houdt met de afpersing waarvan verzoekende partij het slachtoffer was, *quod non*, doch stelt zij niet dat verzoekende partij net omwille van deze familiegeschiedenis 'doortastender' had moeten optreden, ofwel meent zij terecht dat de afpersing wel degelijk verband houdt met deze familiegeschiedenis en stelt zij dat verzoekende partij niet 'doortastend' genoeg heeft opgetreden, *quod non* (zie *supra*).

d) De vraag van mevrouw R. A. D. M. (...) naar het uiterlijk en voorkomen van de twee motorrijders

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing het volgende (stuk 1, p. 3-4):

"(...)"

In dit verband dient te worden opgemerkt dat mevrouw R. A. D. M. (...) gedurende haar persoonlijk onderhoud inderdaad verklaard heeft dat zij haar echtgenoot gevraagd heeft naar het uiterlijk en voorkomen van de twee motorrijders. Zij heeft echter per brief dd. 12.05.2019 van haar raadsvrouw opmerkingen gemaakt aangaande de notities van haar persoonlijk onderhoud (stuk 3), waarin zij stelt dat zij ten gevolge van haar psychologische toestand en de bijhorende problemen van slapeloosheid (zie *infra*) niet meer zeker weet of zij haar echtgenoot gevraagd heeft naar het uiterlijk en voorkomen van de twee motorrijders. Bovendien geeft zij middels deze opmerkingen tevens aan dat zij gedurende haar persoonlijk onderhoud dd. 21.01.2019 heeft gezegd dat zij niet zeker wist of zij deze vraag aan haar echtgenoot heeft gesteld of dat haar echtgenoot zelf heeft gezegd dat het om twee personen op een motor ging. Dit staat niet op deze manier weergegeven in de notities van het persoonlijk onderhoud, vandaar dat deze opmerking door verzoekende partij werd gemaakt.

Dat verwerende partij stelt dat deze opmerkingen geen verschoning kunnen bieden voor de eerdere verklaringen van mevrouw R. A. D. M. (...) daar het hier om *post factum* beweringen gaat, is om twee redenen bevreemdend.

Ten eerste gaat verzoekende partij hier voorbij aan het feit dat mevrouw R. A. D. M. (...) middels de opmerkingen die zij dd. 12.05.2019 aan verwerende partij bezorgde net wilde aangeven dat de verklaringen die in het gehoorverslag zijn weergegeven, niet haar verklaringen zijn, maar dat deze fout zijn weergegeven. Verwerende partij spreekt aldus over 'eerdere verklaringen' die zogezegd *post factum* worden tegengesproken terwijl verzoekende partij middels haar opmerkingen net wilde aangeven dat zij deze verklaringen nooit in die vorm heeft afgelegd, maar net in de vorm die zij in haar opmerkingen beschrijft.

Ten tweede holt verwerende partij op deze manier de werking van artikel 57/5quater § 3 van de Vreemdelingenwet, op basis waarvan verwerende partij verplicht is de opmerkingen aangaande de notities te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen. Het feit dat verwerende partij louter stelt dat het hier om een *post factum* bewering gaat, getuigt niet van een ernstig onderzoek van deze opmerking van verzoekende partij aangaande een cruciaal onderdeel van haar vluchtrelaas. Het gaat hier immers duidelijk om een *post factum* correctie van een bepaalde weergave van de verklaringen van verzoekende partij in de notities van het persoonlijk onderhoud waarvan deze laatste meent dat ze niet overeenstemmen met wat zij werkelijk verklaart heeft. Dat verwerende partij deze opmerkingen echter bestempelt als *post factum* beweringen die in tegenspraak zouden zijn met een eerdere verklaring, waarvan verzoekende partij heeft aangegeven dat deze nooit in die vorm werden afgelegd, getuigt aldus allerminst van een ernstig onderzoek van deze opmerkingen door verwerende partij en maakt in die zin een schending uit van artikel 57/5quater § 3 van de Vreemdelingenwet.

e) Conclusie

Op grond van bovenstaande overwegingen dient te worden besloten dat er voor de door verwerende partij in de bestreden beslissing opgeworpen punten die luidens deze laatste afbreuk zouden doen aan de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas van verzoekende partij een afdoende verklaring werd gegeven. Bovendien zijn bepaalde van deze punten gelinkt aan de psychologische toestand van mevrouw R. A. D. M. (...), waar verwerende partij onvoldoende rekening mee heeft gehouden. Het is dan ook duidelijk dat waar de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas van verzoekende partij reeds in grote lijnen vaststaat, er tevens een afdoende verklaring werd gegeven voor de punten waarover twijfel is gerezen. Hiermee is reeds aan één van de cumulatieve voorwaarden voor de toepassing van het principe van het voordeel van de twijfel voldaan (zie *infra*).

Hieronder zal worden aangetoond dat in het licht van het profiel van verzoekende partij en de daden van vervolging die zij heeft ondergaan, maar ook dreigt te zullen ondergaan in geval van terugkeer naar

Venezuela, zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert, en dit zowel omwille van haar politieke overtuiging in de zin van artikel 48/3, § 4, e) van de Vreemdelingenwet als het behoren tot een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet."

Over de psychologische toestand van verzoekster laten verzoekende partijen het volgende gelden:

"Hoewel verzoekende partij bij aanvang van haar asielprocedure geen elementen heeft aangebracht waaruit bijzondere procedurele noden in hoofde van mevrouw R. A. D. M. (...) zouden blijken en verwerende partij evenmin dergelijke noden heeft kunnen identificeren, heeft verzoekende partij gedurende de procedure twee psychologische attesten neergelegd (ingediende documenten nr. 15 en 28) waaruit haar problematische psychologische toestand blijkt. Waar beide attesten vermelden dat zij zware symptomen van PTSS vertoont en aldus worstelt met gevoelens van angst, kwaadheid, ongerustheid, vermoeidheid, verwardheid, onveiligheid die het haar moeilijk maken om haar verhaal te vertellen, vermeldt het attest dd. 10.01.2018 duidelijk dat zij tevens last heeft van vergeetachtigheid. Dit wordt bovendien bevestigd door een recent psychologisch attest (stuk 4). Zelfs indien men de door mevrouw R. A. D. M. (...) aangehaalde oorzaken voor deze problemen in twijfel zou kunnen trekken, quod non, dan nog staat vast dat zij wel degelijk met psychologische problemen kampt en hierdoor levens geheugenproblemen heeft, aangezien dit wordt bevestigd door een psychotherapeut.

Aangaande de psychologische problemen en de geheugenproblemen van mevrouw R. A. D. M. (...) stelt verwerende partij in de bestreden beslissing het volgende (stuk 1, p. 4):

"(...)"

Uit bovenstaande overweging blijkt duidelijk dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de door verzoekende partij neergelegde psychologische attesten en ten onrechte uit het geheel van haar verklaringen heeft afgeleid dat zij wel degelijk in staat was om haar verklaringen op een coherente en heldere manier uiteen te zetten."

Verzoekende partijen verwijzen in dit verband naar, en citeren uit, het arrest nr. 220 432 van 29 april 2019 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) en merken hierover het volgende op:

"Zoals uw Raad terecht opmerkte dient er indien een verzoeker om internationale bescherming attesten neerlegt waaruit ernstige psychologische problemen blijken die bovendien geheugenproblemen met zich meebrengen, voldoende rekening te worden gehouden met deze psychologische problemen, vooral wanneer de weigeringsbeslissing in hoofdzaak gestoeld is op een beoordeling van de geloofwaardigheid van de verklaringen van de verzoeker, hetgeen in casu eveneens het geval is. Bovendien blijkt uit punt 208 van de proceduregids van de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (hierna: UNHCR) dat voor verzoekers met psychologische problemen, het bij voorrang analyseren van de objectieve context van hun verzoek om internationale bescherming aangewezen is, iets wat verwerende partij in casu heeft nagelaten te doen, doch wat in het licht van het profiel van verzoekende partij (zie infra) noodzakelijk is."

Verder betogen verzoekende partijen dat zij voldoen aan de cumulatieve voorwaarden om van het voordeel van de twijfel te genieten overeenkomstig artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, zoals dit reeds meermaals werd toegepast door de Raad. Zij menen een oprechte inspanning te hebben geleverd om hun verzoek te staven en verwijzen daarvoor naar de talrijke documenten die zij hebben neergelegd en meerdere bijkomende verklaringen en opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud ter verduidelijking van hun relaas. Dit alles getuigt volgens hen van een oprechte inspanning om hun verzoeken te staven en te voldoen aan de op hen rustende medewerkingsplicht. Zij stellen tevens alle relevante elementen waarover zij beschikken te hebben voorgelegd en voegen hieraan toe dat aangezien het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) geen gewag maakt van het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen, hier *in casu* geen verklaring voor dient te worden gegeven. Zij menen dat *in casu* sprake is van een samenhangend en aannemelijk vluchtrelaas "zeker in het licht van het specifieke profiel van verzoekende partij en haar familiegeschiedenis" en dat dit vluchtrelaas bovendien niet in strijd is met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor hun aanvraag, "met name de vervolging van grootgrondbezitters en personen met ruime financiële middelen, alsook van politieke opposanten in Venezuela en de banden tussen de georganiseerde misdaadgroepen en het regime in dit land". Verder wijzen zij erop dat zij hun verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk hebben ingediend en dat het tegendeel evenmin wordt opgeworpen in de bestreden beslissingen. Tot slot is volgens verzoekende partijen reeds komen vast te staan dat zij in grote lijnen als geloofwaardig kunnen worden beschouwd "in het licht van haar specifieke profiel, de algemene situatie in Venezuela voor personen met een dergelijk profiel en de talrijke aannemelijke en samenhangende verklaringen die zij gedurende

haar persoonlijk onderhoud heeft afgelegd" en wordt middels onderhavig verzoekschrift een afdoende verklaring gegeven voor de punten waarover twijfel is gerezen in de bestreden beslissingen.

Vervolgens gaan verzoekende partijen in op hun specifieke profiel en de daden van vervolging die zij in verband hiermee in Venezuela stellen te hebben ondergaan.

Zij wijzen er vooreerst op dat hun profiel "als persoon met ruime financiële middelen in Venezuela", dat zij staven aan de hand van hun verklaringen afgelegd tijdens hun persoonlijke onderhoud, door het CGVS niet in twijfel wordt getrokken en aldus vaststaat.

Verder voeren zij aan dat verschillende familieleden van verzoekster politiek actief waren en zijn binnen de oppositie in Venezuela en problemen hadden of hebben met de Venezolaanse autoriteiten. Zij lichten dit als volgt toe:

"Haar broer M. E. (...) kwam op 27 juli 2014 om het leven in zijn auto toen hij van een voetbalmatch kwam. De precieze omstandigheden van zijn dood zijn nooit opgehelderd, maar de burens van mevrouw R. A. D. M. (...) wisten haar te vertellen dat hij door de politie werd achtervolgd tot net voor zijn dood. Zij vermoedt dan ook dat hij afgeperst werd door (bendes met banden bij) de politie en daarom werd omgebracht.

Haar broer C. E. (...) was al jaren actief voor de politieke partij Primero Justicia en voerde campagne voor presidentskandidaat Henrique Capriles. Haar broer C. (...) is momenteel in Colombia, maar hij was politiek actief tot aan het vertrek van mevrouw R. A. D. M. (...) uit Venezuela.

Haar vader en haar familie kenden na haar vertrek nog problemen doordat de Venezolaanse overheid de tankvrachtwagens en het bedrijf van haar familie misbruikte om brandstof op illegale wijze naar Colombia te vervoeren. Ook haar moeder werd afgeperst en ze vertrok naar de VS samen met haar zus. Na haar vertrek werd haar vader die op dat moment in Merida verbleef, benaderd en bedreigd om geld te betalen omdat hij aanwezig was op een mars van Juan Guaido. Hij werd ook nog door twee mannen op een motor overvallen in de stad Merida waarbij hij gewond raakte. Ze openden de bestelwagen van haar vader en stalen zijn persoonlijke documenten. Dit incident gebeurde tegenover het politiekantoor van de stad en waarbij de politie geen enkele hulp bood ondanks de aanklacht van haar vader.

Bovenstaande informatie, die nota bene door verwerende partij niet in twijfel wordt getrokken in de bestreden beslissing (stuk 1, p. 4-5, 7), toont duidelijk het politieke profiel aan van de familie van mevrouw R. A. D. M. (...). Meerdere van haar familieleden waren actief binnen of steunden de oppositie tegen het Venezolaanse regime en kenden tevens problemen met dit regime, al dan niet op rechtstreeks wijze of via georganiseerde misdaadgroepen of zogenaamde colectivos die banden hebben met het Venezolaanse regime.

Dit politieke profiel van de familie van mevrouw R. A. D. M. (...) is een cruciaal element in de beoordeling van de vervolgingsfeiten vanwege de criminele bende waarvan verzoekende partij het slachtoffer was, nu uit objectieve informatie (zie infra) blijkt dat dergelijke georganiseerde misdaadgroepen banden hebben met het Venezolaanse regime. Bovendien blijkt uit het vluchtrelaas dat door verzoekende partij naar voren werd gebracht gedurende haar asielprocedure, maar tevens uit de nieuwe elementen die middels dit verzoekschrift worden aangebracht (zie infra punten c en d), dat verzoekende partij eveneens zelf problemen heeft met het Venezolaanse regime en dat de vervolgingsfeiten die zij heeft aangehaald aldus verband houden met zowel haar persoonlijke politieke profiel als dat van haar familie."

Voorts zetten zij het volgende uiteen over de problemen die verzoekster zou kennen ten gevolge van haar werk bij de staatsloterij van Táchira:

"Mevrouw R. A. D. M. (...) kende na haar ontslag bij de staatsloterij van Tachira problemen met haar voormalige werkgever. Er werden tegen haar beschuldigingen geuit, onder meer voor zogenaamde malversaties tijdens de uitoefening van haar functie. Het onderzoek loopt momenteel nog en mevrouw R. A. D. M. (...) vreest aan administratieve sanctie. (CGVS D. (...)) p. 11 en ingediend doe. nr. 33). Deze beschuldigingen aan het adres van mevrouw R. A. D. M. (...) zijn vals en bovendien ingegeven door haar weigering deel te nemen aan de politieke manifestaties ter ondersteuning van het Venezolaanse regime die door de chavistische gouverneur werden opgelegd en zich aldus kritisch uitliet tegenover het regime. Om deze reden nam zij overigens zelf ontslag bij de staatsloterij.

Deze problemen die mevrouw R. A. D. M. (...) kende omwille van haar werk bij de staatsloterij van Tachira en het feit dat zij zich kritisch opstelde tegen het regime, worden door verwerende partij in de bestreden beslissing niet in twijfel getrokken (stuk 1, p. 4- 5). Hoewel mevrouw R. A. D. M. (...), zoals zij zelf overigens heeft verklaard, nooit politiek actief was in de strikte zin van het woord en aldus geen lid was van een oppositiepartij of deelnam aan manifestaties, kende en kent zij wel degelijk problemen met

het Venezolaanse regime omwille van het politieke profiel van haar familie en haar werk bij de staatsloterij van Tachira.”

In een volgend punt gaan verzoekende partijen in op het politieke profiel van verzoekster, waarover zij het volgende uiteenzetten:

“Op grond van het bovenstaande (zie supra punt c) blijkt dat mevrouw R. A. D. M. (...) wel degelijk een politiek profiel heeft omwille van haar familiegeschiedenis en haar werk en de daaruit voortvloeiende problemen bij de staatsloterij van Tachira. Bovendien heeft zij, ofschoon ze niet zeker wist om welke groep het juist ging, bij wege van haar raadvrouw gedurende het persoonlijk onderhoud aangegeven dat deze groep gelinkt zou kunnen zijn aan de colectivos en aan de personen die haar vader na haar vertrek fotografeerde aan de bottelarij (CGVS D. (...) 1, p. 13). Een dergelijke veronderstelling is allerm minst onwaarschijnlijk, nu uit objectieve informatie blijkt dat er wel degelijk banden zijn tussen de georganiseerde misdaadgroepen en het regime in Venezuela (zie infra punt 4).

Het politieke profiel van mevrouw R. A. D. M. (...) wordt echter onomstotelijk aangetoond door een nieuw element dat middels dit verzoekschrift wordt aangebracht, met name een strafrechtelijke akte van in beschuldigingstelling dd. 25.03.2020, waarin zij door de Venezolaanse justitiële autoriteiten wordt beschuldigd van landsverraad omwille van haar financiële en logistieke steun aan manifestaties tegen het regime (stuk 5) en concreet omwille van de politieke activiteiten van haar familieleden en de steun die zij hieraan verleende. Mevrouw R. A. D. M. (...) vermoedt dat deze akte van inbeschuldigingstelling werd uitgegeven door de autoriteiten van de naburige staat Merida aangezien zij zich in het verleden vaak naar deze staat begaf in het kader van haar professionele activiteiten.

Het feit dat mevrouw R. A. D. M. (...) beschuldigd wordt van landsverraad, betekent dat haar in geval van terugkeer naar Venezuela mogelijks een strafrechtelijke veroordeling en daaropvolgende gevangenisstraf boven het hoofd hangt.”

Onder verwijzing naar informatie over de detentieomstandigheden in de Venezolaanse gevangenissen, waarnaar eveneens verwezen wordt in de COI Focus van 1 juli 2019 waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissingen, betogen verzoekende partijen vervolgens *“dat een dergelijke gevangenisstraf in het licht van de dramatische toestand in de Venezolaanse penitentiare inrichtingen een daad van vervolging uitmaakt in de zin van artikel 48/3, § 2, eerste lid, a) van de Vreemdelingenwet die zo ernstig is van aard dat zij een schending vormt van de grondrechten van de mens, met name het artikel 3 van het EVRM”*.

Vervolgens gaan verzoekende partijen in op de vervolging in Venezuela van personen met een gelijkaardig profiel als dat van hen. Met betrekking tot de vervolging van personen met ruime financiële middelen door gewapende en criminele groepen in Venezuela en de banden tussen deze groepen en het Venezolaanse regime zetten zij het volgende uiteen:

“Uit de objectieve informatie die door verzoekende partij werd neergelegd tijdens haar asielpprocedure en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Venezuela en de staat Tachira – waar verzoekende partij woonde – in het bijzonder, geteisterd worden door een zeer hoge graad van criminaliteit en geweld. Dit geweld wordt in hoofdzaak gepleegd door de zogenaamde ‘grupos armadas organizados’, maar eveneens door de colectivos en de zogenaamde ‘megabandas’. Uit deze informatie blijkt dat deze groepen niet zelden gedoogd of zelfs gesteund worden door het Venezolaanse regime en dat vele van de moorden in de staat Tachira worden gepleegd door politieambtenaren.

Deze informatie wordt bovendien bevestigd door de bronnen waarnaar verwerende partij zelf verwijst in de bestreden beslissing. Uit verscheidene bronnen blijkt immers dat er in Venezuela in het algemeen en in de staat Tachira en het grensgebied met Colombia in het bijzonder sprake is van een uiterst hoog misdaadpeil ten gevolge van de huidige politieke en humanitaire situatie in dit land. Gewapende groepen en georganiseerde misdaadgroepen, zoals de ‘grupos armadas organizados’, de colectivos en de zogenaamde ‘megabandas’ krijgen vrij spel van de overheid of worden zelfs gesteund door de overheid, die zelf niet langer in staat is de orde te handhaven, en worden veelal gedoogd door diezelfde overheid.

Zo valt in de COI Focus aangaande de veiligheidssituatie in Venezuela dd. 04.04.2019 het volgende te lezen aangaande het fenomeen van de ‘megabandas’:

« (...) »⁴

(Vrije vertaling: De megabanda's, bestaande uit meer dan 50 man, uitgerust met oorlogswapens, beheersen uitgestrekte gebieden in het hele land en worden vaak geleid door prano's, bendeleden die gevangen zitten of de gevangenis hebben verlaten. De gevangenis biedt immers een vorm van bescherming aan deze leiders die er hun structuur en activiteiten kunnen ontwikkelen. Megabanda's hebben de mogelijkheid om te onderhandelen met de autoriteiten, waardoor een pax mafiosa, zoals InSight Crime stelt, mogelijk is.

Ondanks de inspanningen die de autoriteiten sinds juni 2015 hebben geleverd, blijven de megabanda's relatief ongestraft gedijen.)

Aangaande de 'grupos armados organizados' valt in hetzelfde rapport hetzelfde te lezen:

« (...) »⁵

(Vrije vertaling: De voormalige gedemobiliseerde Colombiaanse paramilitaire bewegingen brachten de Colombiaanse bacrim voort, die op zijn beurt GAO's werden. Onder deze bewegingen zijn het vooral de Rastrojos en de Urabenos die in Venezuela aanwezig zijn.

Hun activiteiten omvatten afpersing, ontvoering, vacuna (het vaccin, een "belasting" die bescherming moet bieden) en huurmoorden (sicariato). De GAO's opereren in toenemende mate in de schaduw van de ELN-, FARC- en EPL-dissidenten, en vaak zelfs in samenwerking met hen en corrupte elementen van de Venezolaanse veiligheidstroepen. De GAO's opereren in toenemende mate in de schaduw van de ELN-, FARC- en EPL-dissidenten, en vaak in samenwerking met hen en corrupte elementen van de Venezolaanse veiligheidstroepen.

De volgende kaart, gepubliceerd door InSight Crime in mei 2018, laat zien dat de gewaardeerde gebieden begrensd zijn:

(...)

In mei 2018 publiceerde InSight Crime een rapport getiteld Venezuela: a Mafia State? na drie jaar veldonderzoek. Het onderzoekt de exponentiële groei van de georganiseerde misdaad in Venezuela en de gevolgen voor de regio. Het geeft echter niet meer informatie over burgerslachtoffers.)

Uit bovenstaande kaart blijkt eveneens hoezeer deze gewapende groepen actief zijn in de grensstreek met Colombia en met name in de staat Tachira.

Hoewel verwerende partij het bestaan van deze gewapende groepen georganiseerde misdaadgroepen en het gedoogbeleid van de Venezolaanse overheid hieromtrent wel aanhaalt in het rapport van haar studiedienst, worden de door deze misdaadgroepen gepleegde misdaden en het gebrek aan bescherming vanwege de overheid niet verder belicht in de COI Focus, ofschoon meerdere bronnen, waaronder ook bronnen waarnaar wordt verwezen in de COI Focus (o.a. InSight Crime), wijzen op de ernst van deze problematiek, die zonder twijfel aanleiding kan geven tot een persoonlijke vervolging waartegen de Staat geen bescherming kan bieden.

Zo valt in een artikel van InSight Crime dd. 20.05.2018 het volgende te lezen aangaande de 'pranes' en de 'megabandas':

“(...)”

(Vrije vertaling: Hoge niveaus van geweld. Heftige criminaliteit. Corruptie. Venezuela ziet er vandaag de dag ongeveer hetzelfde uit binnen en buiten de gevangenissen. De situatie is verslechterd na de dood van Chávez in 2013. Sinds de handgekozen opvolger van Chávez, president Nicolás Maduro, de inflatie is uit de hand gelopen, voedsel is schaars geworden in de schappen van de supermarkten en de regering heeft een nog hardere lijn tegen politieke dissidenten ingesteld.

Maar ironisch genoeg lijkt het erop dat de schurken een efficiëntere regering hebben dan Maduro. De gerechtigheid is snel, en hoewel voedsel schaars is in de schappen van de supermarkten, lijken de kranen in staat om al het voedsel te krijgen dat ze nodig hebben. Inderdaad, de inwoners van de staat Aragua staan erom bekend dat ze naar de Tocarón gevangenis gaan als ze nergens anders voedsel kunnen kopen. De gangen van de gevangenis lijken op de grot van Aladdin, met goederen die tegen muren zijn opgestapeld, verkopers die een levendige handel drijven met zowel gevangenen als het grote publiek.

De Pax Mafiosa die Varela oprichtte slaagde er wel in om de moorden in de gevangenissen ten val te brengen. Terwijl er incidenten van gevangenisrellen, schandalen en geweld plaatsvonden, slaagde ze er toch in om de zaken in de gevangenissen in de doofpot te houden. Echter, dit systeem gaf geboorte aan een nieuwe generatie van de georganiseerde misdaad structuren, en de pranes, de treinen en megabanda's hebben nu een bereik in het hele land het opdrijven van criminaliteit en moord. Dit alles heeft ertoe bijgedragen dat Venezuela een van de gevaarlijkste naties ter wereld is geworden.)

Aangaande betrokkenheid van de Venezolaanse veiligheidsdiensten bij het geweld gepleegd door deze georganiseerde misdaadgroepen, valt onder meer het volgende te lezen in een artikel van InSight Crime dd. 07.11.2019:

« (...) »⁷

(Vrije vertaling: Ondanks Venezuela's pogingen om ontvoering en afpersing aan te pakken, worden de voortgangsrapporten geminimaliseerd door het grote aantal openbare agenten dat betrokken is bij dergelijke misdaden.

Aan de andere kant geven onafhankelijke waarnemers aan dat de ontvoering in Venezuela in bijna twee decennia sinds de opkomst van wijlen president Hugo Chávez met 1.300 procent is toegenomen. Tijdens het presidentschap van Chávez begonnen corrupte veiligheidsagenten met ontvoeringsbendes, waarbij ze gebruik maakten van politie-inlichtingen om mensen die beschuldigd worden van gewone en politieke misdaden te identificeren, af te persen en te ontvoeren.

Na de economische ineenstorting van Venezuela werden verschillende overheidsfunctionarissen verleid om zich te verenigen met criminele bendes in de opdracht van ontvoeringen. Het is gebruikelijk voor bendes om ontvoering en politie te plegen en te onderhandelen over losgeld.

Slachtoffers van hun kant doen vaak geen aangifte van dergelijke misdrijven, uit angst voor corrupte politie- of veiligheidsagenten. Deskundigen die door ABC worden geraadpleegd, wijzen erop dat slachtoffers vaak het land verlaten in plaats van naar de autoriteiten te gaan.

Ontvoering en afpersing zijn niet de enige misdaden die worden verergerd door de deelname van ambtenaren. Een studie uit 2018 van het Venezolaanse observatorium voor georganiseerde misdaad wees uit dat 14 procent van de misdaden in Venezuela gelinkt was aan overheidsfunctionarissen, met name leden van de politie en de strijdkrachten.)

Uit bovenstaande informatie blijkt dat het fenomeen van geweld gepleegd door gewapende groepen en georganiseerde misdaadgroeperingen die gedoogd worden door de Venezolaanse overheid en waarbij de veiligheidsdiensten betrokken zijn allerm minst een voetnoot is, maar daarentegen proporties aanneemt die ertoe leiden dat personen die geviséerd worden door dit geweld persoonlijk vervolgd worden in de zin van het Vluchtelingenverdrag door niet-overheidsactoren waartegen de overheid geen bescherming biedt.

Dit is tevens het geval voor verzoekende partij, die in de staat Tachira woonde en werd afgeperst en bedreigd door een gewapende groep omwille van het feit dat zij over ruime financiële middelen beschikt, terwijl zij bovendien zelf problemen heeft met het Venezolaanse regime (zie supra).

Het is aldus duidelijk dat verzoekende partij in het licht van zowel haar persoonlijke situatie als van de algemene situatie in Venezuela wel degelijk een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging koestert vanwege deze gewapende groepen en georganiseerde misdaadgroepen die samenwerken met de veiligheidsdiensten en waartegen het Venezolaanse regime geen bescherming biedt, maar er zelfs mee collaboreert.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat verwerende partij in de bestreden beslissing geen melding maakt van dit fenomeen van geweld door gewapende groepen en georganiseerde misdaadgroepen, de zogenaamde 'grupos armados organizados' en 'megabandas', en het gedoogbeleid van de overheid hieromtrent en dat de bronnen waarnaar zij verwijst in de bestreden beslissing, met name de COI Focus aangaande de veiligheidssituatie in Venezuela, hier slechts zeer summier naar verwijst, hoewel dit wel degelijk een wijdverbreid fenomeen is dat een significante impact heeft op de veiligheidssituatie in Venezuela. In dit opzicht heeft verwerende partij zich aldus onvoldoende gekweten van haar onderzoekplicht en is aanvullend onderzoek noodzakelijk om de vrees in hoofde van verzoekende partij correct te evalueren. In die zin dringt een vernietiging van de bestreden beslissing zich op (zie infra)."

Over de vervolging van politieke opposenten door het Venezolaanse regime laten verzoekende partijen vervolgens het volgende gelden:

"Uit objectieve informatie blijkt dat er in Venezuela sprake is van een doelgerichte vervolging van tegenstanders van het regime met een gelijkaardig profiel als dat van verzoekende partij (zie supra punt 4).

Zo valt in het rapport van Amnesty International aangaande de misdaden tegen de mensheid van mei 2019 het volgende te lezen aangaande de politiek van repressie en de ernstige mensenrechtenschendingen en misdaden tegen het internationaal recht door het regime van president Nicolás Maduro in de nasleep van de institutionele crisis van begin 2019 waarbij parlementsvoorzitter Juan Guaidó zich tot interim-president uitriep:

"(...)"⁸

(Vrije vertaling: In januari 2019, en met name gedurende vijf dagen, werden grootschalige en systematische schendingen van de mensenrechten geregistreerd, die een gemeenschappelijk patroon volgden en met medeweten of op bevel van de autoriteiten werden begaan, ook op het hoogste niveau. Uit het onderzoek van Amnesty International blijkt dat de autoriteiten tussen 21 en 25 januari gerichte buitengerechtelijke executies hebben uitgevoerd als middel om via de PNB, en vooral de FAES-eenheden van de PNB, straffen en sociale controle uit te oefenen op mensen die betrokken waren bij de protesten, waarvan de meesten afkomstig waren uit sectoren die de regering van oudsher hadden gesteund.

Bovendien waren er talrijke gevallen van buitensporig gebruik van geweld, vooral door het BNP en de GNB, alsook van massale willekeurige arrestaties, opnieuw om de protesten te breken, de demonstranten te straffen en de rest van de bevolking bang te maken.

Het feit dat de moorden op en de massale detenties van de betogers openbaar en bekend waren en dat de autoriteiten deze schendingen niet veroordeelden, maar ontkenden en verdoezelden, geeft reden om aan te nemen dat, als de hoogste autoriteiten ze niet bevolen hadden, ze op zijn minst hun toestemming gaven.)

Aangaande willekeurige detentie van opposanten en het gebrek aan proceswaarborgen valt in het rapport van Amnesty International het volgende te lezen:

“(…)”⁹

(Vrije vertaling: In het verleden heeft Amnesty International uitgebreid gedocumenteerd dat er in Venezuela willekeurige arrestaties zijn verricht en hoe deze deel uitmaken van het repressieve beleid van de regering van Nicolas Maduro, dat erop gericht is dissidentie en kritiek het zwijgen op te leggen.

De organisatie heeft patronen geïdentificeerd van politiek gemotiveerde arbitraire detentie en ontkenning van een eerlijke rechtsgang. Dit heeft bijvoorbeeld geleid tot arrestaties zonder arrestatiebevel of zonder dat er tekenen waren dat een misdrijf op flagrante wijze was gepleegd; het gebruik van vaag gedefinieerde misdrijven; het in een isolement of in een isolement houden van gedetineerden of het in een isolement houden van gevangenen, evenals marteling en andere wrede, onmenselijke of vernederende behandelingen tijdens de detentie; het niet naleven van de bevelen tot vrijlating van gedetineerden van de rechtbanken en het gebruik van militaire rechtbanken voor het voeren van rechtszaken tegen burgers.

Volgens de organisatie Foro Penal Venezolano was er tussen 21 en 31 januari 2019 een ongekeerde stijging van het aantal willekeurige detenties. De autoriteiten hebben 988 mensen, waaronder 137 kinderen, in het hele land vastgehouden. Alleen al op 23 januari werden 770 arrestaties geregistreerd. Met andere woorden, 77 procent van de willekeurige arrestaties in de hele maand januari vond plaats op één dag. Bovendien was er in 90 procent van de gevallen sprake van ernstige onregelmatigheden en schendingen van het recht van de gevangenen op een eerlijke rechtsgang en rechtsbijstand.)

Uit bovenstaande objectieve informatie blijkt onomstotelijk dat ook tegenstanders van het Venezolaanse regime met een gelijkaardig profiel als dat van verzoekende partij specifiek worden gevisieerd en het risico lopen het slachtoffer te worden van buitengerechtelijke executie en willekeurige detentie.

In het rapport van de Hoge Commissaris voor de Mensenrechten van de Verenigde Naties van 5 juli 2019 valt het volgende te lezen aangaande het specifiek viseren van opposanten en personen die kritiek uiten op het regime in Venezuela en hun familieleden:

“(…)”¹⁰

(Vrije vertaling: 36. In 2018-2019 werden verschillende vakbondsleiders en veel werknemers ontslagen of opgesloten nadat ze geprotesteerd hadden voor fatsoenlijke salarissen en arbeidsomstandigheden. Tientallen gezondheidswerkers die de toestand van de gezondheidszorg aan de kaak stelden, werden ontslagen en/of bedreigd door superieuren en sommigen werden willekeurig vastgehouden. Universiteitspersoneel dat kritiek had op de regering werd bedreigd met het niet betalen van salarissen, de toegang tot hun werkplek en het reizen naar het buitenland werd onmogelijk gemaakt, en werd willekeurig vastgehouden. Mensenrechtenverdedigers waren het slachtoffer van lastercampagnes in pro-regeringsgezinde media en werden onderworpen aan toezicht, intimidatie, pesterijen, bedreigingen en willekeurige opsluiting. De aanvallen waren ook gericht tegen aanhangers van de voormalige president Hugo Chávez en militaire dissidenten, alsmede tegen ambtenaren en werknemers van staatsbedrijven die als tegenstanders werden beschouwd. Veel slachtoffers van dergelijke daden hebben hun activiteiten verminderd, zijn ondergedoken of verbannen. Verder zijn vrouwen, met name mensenrechtenverdedigers, verpleegkundigen, leraren en ambtenaren, het slachtoffer geworden van aanvallen van geslachtsspecifieke aard, zoals seksistische opmerkingen, online gendergerelateerd geweld en openbare vernederingen. De gerichte onderdrukking van oppositieleden en sociale leiders wekt angst op door de mogelijke gevolgen aan te tonen van verzet, of alleen maar kritiek te leveren op de regering of een afwijkende mening te uiten.

[...]

38. 38. Aanvallen op familieleden van politieke tegenstanders maken deel uit van de gerichte repressie. Het OHCHR documenteerde een toenemend aantal willekeurige detentie van familieleden, met name vrouwen, van vermeende politieke tegenstanders. Zonder toegang tot advocaten worden zij ondervraagd over de verblijfplaats van hun familieleden en in sommige gevallen worden zij mishandeld en gemarteld. Deze aanhoudingen worden uitgevoerd als middel om druk uit te oefenen op de vermeende voortvluchtige, maar ook als straf. Familieleden zijn ook het slachtoffer van doodsb bedreigingen, verdere schade aan hun familie, bewaking, intimidatie en intimidatie. Daarnaast worden vrouwen het slachtoffer van seksueel en gendergerelateerd geweld (SGBV) en vernedering tijdens bezoeken aan detentiecentra, veiligheidsoperaties en huiszoekingen.)

Uit bovenstaande objectieve informatie blijkt eveneens dat ook tegenstanders van het Venezolaanse regime met een gelijkaardig profiel als dat van verzoekende partij specifiek worden gevisieerd. Zo lopen met name werknemers van staatsbedrijven het risico om specifiek gevisieerd te worden indien zij zich kritisch uitlaten over het regime en worden ook de familieleden van opposanten gevisieerd, precies zoals dit voor verzoekende partij het geval was en is.”

Verzoekende partijen besluiten op grond van het bovenstaande dat zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van enerzijds het behoren tot een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, met name hun profiel van persoon met ruime financiële middelen in een context van geweld en afpersing door georganiseerde misdaadgroepen, en anderzijds hun politieke overtuiging in de zin van artikel 48/3, § 4, e), van de Vreemdelingenwet.

In een tweede onderdeel van het middel voeren verzoekende partijen aan dat hen in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend.

Zij halen artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aan, alsook de artikelen 2 en 3 van het EVRM en menen dat er omwille van de hierboven aangehaalde elementen redenen zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet lopen.

Vervolgens gaan verzoekende partijen uitgebreid in op de humanitaire situatie in Venezuela. Zij citeren in dit verband diverse, in voetnoot aangehaalde, objectieve bronnen die volgens hen aantonen dat de situatie in Venezuela beschreven kan worden als zijnde *“ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien”*.

Wat betreft de veiligheidssituatie in Venezuela, gaat het CGVS volgens verzoekende partijen in de bestreden beslissingen voorbij aan het feit dat meerdere door hen aangehaalde bronnen – het betreft rapporten van de *International Crisis Group* en de onderzoeksdienst van het Europees Parlement – spreken over een uiterst volatiele situatie, waarbij Venezuela zelfs op de tweede plaats staat wat betreft gewelddadige sterftecijfers. Zij voegen hieraan toe dat ook blijkt dat de daders van de criminaliteit waarvan sprake is veelal behoren tot de politiediensten, de inlichtingendiensten en het leger, wat tevens zou worden bevestigd door het CGVS.

Tot slot citeren verzoekende partijen met betrekking tot de terugkeer naar Venezuela uit een rapport van de *Immigration and Refugee Board of Canada* over de behandeling van afgewezen asielzoekers die terugkeren naar het land door de Venezolaanse autoriteiten en pro-regeringsgroepen.

In een derde onderdeel van het middel voeren verzoekende partijen in uiterst ondergeschikte orde aan dat bestreden beslissingen dienen te worden vernietigd.

Zij geven een theoretische toelichting bij de volgens hen geschonden principes inzake de motivering van hun beslissingen en betrekken deze als volgt op hun zaak:

“Omwille van de hierboven aangehaalde redenen (zie supra I) dient te worden besloten dat verwerende partij het relaas van verzoekende partij onvoldoende geanalyseerd en derhalve de beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd: zij heeft al te gemakkelijk besloten tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, zonder op afdoende wijze rekening te houden met alle pertinente gegevens van de zaak, met name de algemene en persoonlijke situatie waarin verzoekende partij verkeert in het kader van de voorgelegde documenten en verklaringen.

In het licht van bovenstaande elementen kan gesteld worden dat verwerende partij de zaak niet voldoende heeft bestudeerd en dat de bestreden beslissing dus artikel 48/4 van Vreemdelingenwet schendt.

Verwerende partij schendt eveneens het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen).

De motivatie van de bestreden beslissing is niet afdoende en verwerende partij schendt dan ook de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

In dergelijke omstandigheden moet verzoekende partij opnieuw gehoord worden door verwerende partij.”

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage bij het verzoekschrift worden volgens de inventaris de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- een brief van 12 mei 2019 van de raadsman van verzoekende partijen aan het CGVS, inclusie bijlage (stuk 3);

- een psychologisch verslag van 24 april 2020 (stuk 4);
- een “*Acta de Investigación Penal*” van 25 maart 2020, inclusief een voor eensluidend verklaarde vertaling naar het Nederlands (stuk 5).

2.2.2. Op 4 januari 2021 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij waarin zij (onder meer) refereert aan het rapport “*Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight*” van OHCHR van juni 2018, het rapport “*Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*” van OHCHR van juli 2019, het “*Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020*” van de Nederlandse Rijksoverheid van juni 2020, de COI Focus “*Venezuela: Situatieschets*” van 15 mei 2020, en het rapport “*Venezuela. Country Focus*” van EASO van augustus 2020.

2.2.3. Ter terechtzitting leggen verzoekende partijen het origineel neer van voormeld stuk 5 gevoegd bij hun verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze artikelen geschonden achten. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van die wet. Voorts voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/5 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, zonder *in concreto* te verduidelijken op welke wijze deze artikelen door de bestreden beslissingen geschonden zouden (kunnen) zijn.

2.3.1.2. In de mate dat verzoekende partijen de schending aanvoeren van “*het algemeen beginsel van voorzichtigheid*” en “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*” moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijke beginselen bekend zijn en dat verzoekende partijen nalaten hierbij verdere toelichting te geven, zodat dit onderdeel van het middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

2.3.1.3. In de mate dat verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er geen geloof kan worden gehecht aan de door haar en verzoeker voorgehouden vluchtaanleiding uit Venezuela, nu (i) er een ernstige discrepantie is tussen het door haar in dit verband voorgelegde bankafschrift en de verklaring die zij hierover aflegde tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS, (ii) zij een beperkte kennis heeft over het uiterlijk en voorkomen van de twee motorrijders aan de bottelarij die haar echtgenoot afpersten en bedreigden en ook de kennis van verzoeker over het voorkomen van deze motorrijders niet overtuigt, (iii) de verklaringen en houding van verzoeker, waaruit blijkt dat hij niet anticipeerde op een tweede ontmoeting met zijn bedreigers, niet aannemelijk zijn, te meer gezien haar familiegeschiedenis, (iv) de idee dat verzoeker haar niet te veel informatie wilde geven over het voorkomen van de bedreigers zodat zij rustiger en niet nerveus zou worden geen verschuiving kan bieden, (v) haar verklaringen en die van verzoeker over deze bedreigers op een ander punt tegenstrijdig blijken, (vi) de opmerkingen van haar advocaat niets kunnen wijzigen aan deze vaststellingen, en (vii) de bijkomende verklaringen van na haar laatste onderhoud op het CGVS, met name dat zij zich niet herinnert of zij verzoeker heeft gevraagd hoe de afpersers eruit zagen, geen verschuiving kunnen bieden voor haar eerdere verklaringen en bovenstaande vaststellingen en de twee attesten die zij neerlegde ter staving van de door haar ingeroepen geheugenproblemen geen uitsluitel geven over de ware oorzaak van het daarin vastgestelde ziektebeeld, omdat (B) de problemen die haar familieleden in Venezuela kenden evenmin aanleiding geven tot een toekenning van de vluchtelingenstatus in haar hoofd, nu (i) haar ouders, net zoals haar broer C. en haar zus A. M., Venezuela hebben verlaten, (ii) haar broer M. reeds in 2014 om het leven kwam in onduidelijke omstandigheden en niemand weet wie of wat de oorzaak van zijn dood is, en (iii) zij en verzoeker door de politieke activiteiten van haar broers M. en C. zelf nooit persoonlijke problemen hebben gekend, omdat (C) inzake de beschuldigingen die tegen haar werden geuit door haar voormalige werkgever (i) zij te kennen heeft gegeven enkel een administratieve en geen strafrechtelijke sanctie te vrezen, (ii) de door haar ingediende documenten dit bevestigen, (iii) zij zich in deze zaak geen zorgen maakt aangezien zij haar onschuld kan bewijzen en men haar volgens haar advocaat hiervoor niet kan arresteren of gevangen zetten, (iv) ofschoon geheel niet vaststaat dat deze feiten door enige politieke overwegingen zouden ingegeven zijn, hoe dan ook blijkt dat deze feiten niet meespeelden in haar beslissing om Venezuela te verlaten, en (v) deze gebeurtenis onvoldoende zwaarwichtig is om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, omdat (D) het beschikken over grote financiële middelen en/of stukken grond onmogelijk aanleiding kan geven tot een erkenning van de vluchtelingenstatus en haar raadvrouw voorgaande vaststellingen niet kan veranderen door het louter verwijzen naar de eerdere verklaringen van haar en verzoeker, noch door te suggereren dat de personen die haar echtgenoot bedreigden aan de bottelarij *colectivos* waren die mogelijks gelinkt kunnen worden aan de personen die haar vader na haar vertrek fotografeerde aan de bottelarij, omdat (E) uit haar verklaringen over haar profiel en haar familiale/financiële situatie in Venezuela niet kan worden afgeleid dat er in haar hoofd ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat zij, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt, omdat (F) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Táchira, Venezuela, een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, en omdat (G) de door haar neergelegde documenten deze vaststellingen niet kunnen beïnvloeden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat de asielmotieven van verzoeker volledig gelijklopen met deze die verzoekster *in casu*, aanhaalde en dat in het kader van het verzoek van verzoekster een weigeringsbeslissing werd genomen, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan.

Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Als directe aanleiding voor hun vlucht uit hun land van herkomst, Venezuela, halen verzoekende partijen aan dat verzoeker in mei 2018 door onbekenden werd afgeperst en bedreigd nabij de waterbottelarij die zij in de plaats Colon in het departement Táchira wilden opstarten. Toen verzoeker de werken aan de bottelarij ging inspecteren zou hij door twee mannen op een motorfiets zijn benaderd die eisten dat hij hen maandelijks 4000 dollar zou betalen. Verzoeker zou daarop meteen teruggekeerd zijn naar het nabijgelegen huis van zijn schoonmoeder waar verzoekster zich op dat moment bevond en haar verteld hebben wat er was gebeurd. Verzoekende partijen zouden besloten hebben terug te keren naar hun huis in San Cristóbal en vervolgens uit schrik drie dagen binnen gebleven zijn en hun dochter niet naar school hebben laten gaan. Het eerstvolgende weekend zouden zij teruggekeerd zijn naar Colon en zou verzoeker opnieuw naar de bouwsite van de bottelarij zijn gegaan om er de werken te inspecteren. Dezelfde twee mannen zouden hem toen opnieuw zijn komen vragen naar het geld. Toen verzoeker antwoordde dat hij dit nog niet bij elkaar had kunnen krijgen, zouden de mannen ermee gedreigd hebben verzoekster en hun dochter te verkrachten en te vermoorden indien hij niet zou betalen. Daarop zou verzoeker meteen teruggekeerd zijn naar verzoekster en haar gesommeerd hebben te vertrekken. Na onderling overleg zouden verzoekende partijen besloten hebben Venezuela te verlaten en de nodige voorbereidingen hebben getroffen voor hun vertrek, samen met hun dochter, op 23 juni 2018. Zij stellen te vreezen dat zij bij terugkeer naar Venezuela zullen worden vermoord of verder afgeperst.

Verder geeft verzoekster aan dat zij Venezuela eigenlijk in 2014 al had willen verlaten na de moord op haar broer M. Voor deze moord zouden haar ouders afgeperst en bedreigd zijn omwille van hun steun aan de oppositie en nadien zou de politie geweigerd hebben een klacht van haar moeder te noteren omdat M. had deelgenomen aan manifestaties van de oppositie. Een andere broer van verzoekster, C., zou tot aan zijn vertrek naar Colombia in 2018 actief geweest zijn voor de oppositiepartij *Primero Justicia* en campagne hebben gevoerd voor oppositieleider Capriles Radonski. Hij zou Venezuela verlaten hebben omwille van problemen als gevolg van zijn politieke activiteiten en omdat hij afgeperst werd als zaakvoerder van zijn bedrijf. Een neef van verzoekster die een boerderij in Barinas heeft zou eveneens zijn afgeperst omdat hij inkomsten heeft en een andere neef zou in 2002 zijn ontvoerd en tot op heden vermist zijn. Na het vertrek van verzoekende partijen uit Venezuela zou de overheid zich de infrastructuur van het voormalige transportbedrijf van verzoeksters vader hebben toegeëigend om brandstof te kunnen transporteren naar Colombia. Verzoeksters vader zou uit onvrede met het bewind en de repressie tegen zijn bedrijf al sinds ongeveer 2013 hebben deelgenomen aan marsen van de oppositie en steun hebben verleend bij verkiezingscampagnes. Na het vertrek van verzoekende partijen zou hij bedreigd en afgeperst zijn omwille van zijn deelname aan een mars van Juan Guaidó en om die reden vertrokken zijn naar Colombia. Ook verzoeksters moeder en haar zus zouden eerder zijn afgeperst en daarom vertrokken zijn naar de Verenigde Staten.

Volgens verzoekende partijen heeft het geen zin om zich elders in Venezuela te vestigen omdat zij eender waar zullen worden bedreigd en afgeperst door groeperingen die banden hebben met de Venezolaanse regering en veiligheidsdiensten, hetzij omwille van hun economische activiteiten en financiële situatie, hetzij omwille van de politieke antecedenten van verzoeksters familie bij de oppositie.

2.3.3.1. Vrees voor vervolging omwille van afpersing en bedreiging door onbekenden

Na lezing van het administratief dossier is de Raad in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan de bedreiging en afpersing waarvan verzoekende partijen het slachtoffer zouden zijn geworden op de plaats waar zij een bottelarij aan het bouwen waren en die zij aanhalen als de rechtstreekse aanleiding voor hun vertrek uit Venezuela.

Vooreerst dient te worden gewezen op een opvallende discrepantie tussen het door verzoekende partijen in dit verband voorgelegde bankafschrift (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5,

map met 'documenten', nr. 29) en de verklaringen die verzoekster hierover aflegde op het CGVS. De commissaris-generaal stelt hierover in hoofde van verzoekster terecht het volgende vast:

"Uit dit document moet blijken dat u de arbeiders die aan jullie bottelarij werkten uitbetaalde nadat uw echtgenoot een tweede keer werd bedreigd aan de bottelarij (notities persoonlijk onderhoud CGVS van D. M. R. A. (...) d.d. 21/01/2019, hierna CGVS D. (...)2, p.9,16). Uw echtgenoot werd een eerste keer bedreigd aan de bottelarij op 12 mei 2018 en een tweede keer het weekend daarop, zijnde dus op 19 of 20 mei 2018 (notities persoonlijk onderhoud CGVS van J. A. H. M. (...) d.d. 20/11/2018, hierna CGVS J. (...)1, p.10,12; notities persoonlijk onderhoud CGVS van D. M. R. A. (...) d.d. 20/11/2018, hierna CGVS D. (...)1, p.8). U verklaart dat u na de tweede bedreiging telefonisch contact opnam met de baas van de arbeiders (CGVS D. (...)2 p.16). U vroeg de baas naar de rekeningnummers om het verschuldigde bedrag over te kunnen schrijven en vertelde tegen hem dat jullie vanaf dan wilden afzien van verdere werkzaamheden omdat jullie geen geld meer hadden (CGVS D. (...)2 p.16). U dacht dat de arbeiders mogelijk betrokken waren bij de bedreigingen jegens uw echtgenoot aan de bottelarij en trachtte op deze wijze duidelijk te maken dat jullie geen geld meer hadden en jullie mogelijke bedreigers in verwarring te brengen, aldus uw verklaringen (CGVS D. (...)2 p.10,16). Op die manier is het zeer vreemd dat uit het door u ingediende document van de bankoverschrijving blijkt dat u de arbeiders een laatste keer uitbetaalde op 17 mei 2018, zijnde na de eerste en voor de tweede bedreiging aan de bottelarij. De gegevens op het document stroken met andere woorden niet met uw verklaringen dat u telefonisch contact opnam na de tweede bedreiging van uw echtgenoot aan de bottelarij en hen nadien uitbetaalde via een elektronische overschrijving. Deze tegenstrijdigheid zet de geloofwaardigheid van de door u en uw echtgenoot ingeroepen vluchtmotieven een eerste maal op de helling."

Verzoekende partijen verschonen de hoger vastgestelde discrepantie niet waar zij in hun verzoekschrift aanvoeren dat het een *"miniem verschil van mogelijks slechts 3 of 4 dagen"* betreft, dat bovendien zou kunnen worden verklaard door de psychologische toestand van verzoekster en haar onmogelijkheid om op consistente wijze precieze verklaringen af te leggen. Daargelaten dat niet kan worden aangenomen dat psychologische problemen verzoekster hebben verhinderd precieze verklaringen af te leggen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming, zoals verder nog wordt uiteengezet, gaan verzoekende partijen eraan voorbij dat verzoeker eveneens heeft verklaard dat de eerste bedreiging plaatsvond omstreeks 12 mei 2018 en de tweede bedreiging het weekend daarop (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker van 20 november 2018, p. 10 en 12). Het gaat hier overigens niet om een *"onbeduidende tegenstrijdigheid"*, zoals verzoekende partijen betogen, aangezien ze betrekking heeft op een stuk dat zij zelf hebben neergelegd ter staving van de kern van hun relaas.

Ten tweede dient te worden gewezen op de uiterst beperkte kennis van verzoekende partijen over het uiterlijk en voorkomen van de twee motorrijders die verzoeker zouden hebben afgeperst en bedreigd aan de bottelarij. Dit wordt in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoekster als volgt toegelicht:

"U weet alleen dat het twee personen op een motorfiets waren en dat ze uw echtgenoot om 4.000 dollar vroegen (CGVS D. (...)2 p.13). U gaf nochtans te kennen dat na de eerste bedreiging u en uw echtgenoot dit eerste incident uitvoerig bespraken en jullie toen jullie verdere opties bekeken (CGVS D. (...)2 p.12). Uw echtgenoot stelt bovendien tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat jullie na de tweede bedreiging alle incidenten thuis overliepen (CGVS J. (...)2 p.8). In die wetenschap mag het verbazen dat u niet meer kennis heeft over de bedreigers. Opvallend genoeg denkt u ook dat de motorrijders niets droegen om hun gezicht te verbergen en dat uw echtgenoot daarom wist dat het tijdens de twee incidenten dezelfde bedreigers waren (CGVS D. (...)2 p.13). U weet schijnbaar zelfs niet of de motorrijders een helm droegen, terwijl uw echtgenoot stelt dat ze wel degelijk een helm droegen en dit gegeven hem er net van verhinderde om de gezichten van de motorrijders duidelijk te zien (CGVS D. (...)2 p.13; CGVS J. (...)1 p.13; CGVS J. (...)2 p.7).

Hier kan nog aan worden toegevoegd dat ook de kennis van uw echtgenoot over het voorkomen van deze motorrijders niet overtuigt. Hij weet dat de beide motorrijders een helm droegen, waarbij diegene die achterop zat een zilveren en afgeplat model op had (CGVS J. (...)1 p.13; CGVS J. (...)2 p.7). Uw echtgenoot verklaart verder dat de bedreigers mager waren met een iets donkerdere huidskleur dan die van hem, en dat diegene die voorop zat een vest droeg zoals de zijne (CGVS J. (...)1 p.13; CGVS J. (...)2 p.7). Verder herinnert hij zich niets over het uiterlijk van de motorrijders (CGVS J. (...)2 p.7-8). Deze vage verklaringen en summiere kennis kunnen niet overtuigen daar deze bedreigingen de kern van jullie asielrelaas vormen.

(...)

De idee dat uw echtgenoot u niet te veel informatie wilde geven over het voorkomen van de bedreigers zodat u rustiger en niet nerveus zou worden, kan geen verschoning bieden (CGVS J. (...)1 p.15; CGVS J. (...)2 p.8; CGVS D. (...)2 p.13). U verliet Venezuela in juni 2018 (ingediend document nr 19 en 23; Verklaring DVZ van D. M. R. A. (...) d.d. 14/08/2018 vraag 31). Dat jullie nadien, gedurende meer dan

zes maanden tot aan uw tweede persoonlijk onderhoud op 21 januari 2019, nooit meer over het uiterlijk of het voorkomen van de motorrijders zouden hebben gesproken, is niet aannemelijk. Deze incidenten met de motorrijders zijn voor u en uw gezin immers de directe vluchtaanleiding geweest. De beslissing om uw land definitief te verlaten viel u trouwens zeer zwaar en zoals eerder gesteld overliepen jullie voorafgaand aan jullie vertrek alle gebeurtenissen die tot jullie vlucht leidden (CGVS J. (...)2 p.8; CGVS D. (...)1 p.12; CGVS D. (...)2 p.12). Bijgevolg is het niet aannemelijk dat u en uw echtgenoot zo slecht geïnformeerd zijn over het voorkomen van jullie bedreigers.”

Bijkomend stelt de Raad vast dat verzoekende partijen bijzonder vage verklaringen hebben afgelegd over de eisen van de afpersers. Deze zouden verzoeker gevraagd hebben om maandelijks 4000 dollar te betalen, maar verzoekster kan niet aangeven of er al dan niet een termijn werd gesteld voor deze betalingen, noch heeft zij enige informatie over het tijdstip of de wijze waarop de betaling maandelijks zou moeten gebeuren. Zij heeft een louter vermoeden dat de afpersers het geld nadien ter plaatse zouden komen ophalen (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster van 21 januari 2019, p. 10-11). Volgens verzoeker hebben de afpersers hem tijdens de eerste ontmoeting niet gezegd wanneer en hoe hij het geld moest overmaken, doch enkel dat hij het geld cash moest voorzien tegen wanneer ze zouden terugkomen naar de bottelarij (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker van 21 januari 2019, p. 5 en 7). Het kan niet overtuigen dat verzoeker van de afpersers geen preciezere instructies zou hebben gekregen over wat van hem werd verwacht opdat hij zou kunnen voldoen aan hun eisen.

Het betoog dat de commissaris-generaal zich beroept op “een louter subjectieve appreciatie van de reactie van beide echtgenoten op een dergelijk voorval” waar hij overweegt dat het geen verschoning kan bieden dat verzoeker zijn echtgenote niet te veel informatie zou willen hebben geven over zijn belagers om haar niet te verontrusten, is niet dienstig. De commissaris-generaal merkt terecht op dat (i) het niet aannemelijk is dat verzoekende partijen het na hun vertrek uit Venezuela en voorafgaand aan hun horen in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming nooit meer over het uiterlijk of voorkomen van de motorrijders zouden hebben gehad, dat (ii) de incidenten met de motorrijders voor verzoekende partijen de directe vluchtaanleiding zijn geweest, en dat (iii) verzoekende partijen voor hun vertrek alle gebeurtenissen die tot hun vlucht leidden overliepen. Verzoekende partijen kunnen er niet mee volstaan deze motieven af te doen als een subjectieve appreciatie, doch dienen deze aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsten, waartoe zij evenwel in gebreke blijven.

Verzoekende partijen trachten de vage en gebrekkige verklaringen van verzoekster te wijten aan haar psychologische toestand en betogen dat verzoeker meende dat het in het licht van die toestand beter was om dergelijke details niet aan haar mee te delen teneinde haar gemoed niet verder te bezwaren. De Raad stelt vast dat verzoekster ter staving van haar psychologische problemen in de loop van de administratieve procedure twee psychotherapeutische attesten heeft bijgebracht (adm. doss., stuk 5, map met ‘documenten’, nrs. 15 en 28). Een van deze attesten dateert van 10 januari 2018 en bevestigt dat verzoekster en haar dochter bij de ondertekenende psychotherapeut uit Leuven in therapie zijn. Dit gegeven strookt evenwel niet met verzoeksters verklaringen volgens de welke zij haar land van herkomst pas in juni 2018 verlaten heeft. Deze vaststelling schaadt de bewijskracht van dit stuk en de erin opgenomen verklaringen. Het tweede attest dateert van 19 november 2018, i.e. één dag voor verzoeksters eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS. Noch verzoekster noch haar raadsman hebben tijdens dit persoonlijk onderhoud evenwel melding gemaakt van het feit dat verzoekster met psychologische problemen kampt die het vertellen van haar verhaal bemoeilijken. Wat er ook van zij, verzoekster tracht haar psychologische problemen verder te staven middels een attest van 24 april 2020 dat zij bij het verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 4) en dat de bevindingen van de eerdere attesten bevestigt. Zowel in dit attest als in voornoemd attest van 19 november 2018 is sprake van “zware PTSS symptomen” en stelt de behandelend psychotherapeut dat verzoekster moeite heeft met het vertellen van haar verhaal en dat ze daarbij heel snel emotioneel raakt. In het meest recente verslag kan worden gelezen dat het vertellen van haar verhaal bij verzoekster “nog teveel slechte herinneringen op(roept) waardoor ze dan blokkeert”. Deze bevindingen vinden alvast geen steun in wat kan worden vastgesteld op basis van de stukken in het administratief dossier die de neerslag bevatten van verzoeksters verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het CGVS. Zoals ook door de commissaris-generaal wordt opgemerkt in de bestreden beslissingen, blijkt uit het geheel van verzoeksters verklaringen dat zij wel degelijk in staat was om haar relaas op een coherente en heldere manier uiteen te zetten. Verzoekster doet aan deze pertinente vaststelling geen afbreuk door deze eenvoudigweg te betwisten op basis van de inhoud van voormelde attesten van haar therapeut. Bovendien moet in dezen worden benadrukt dat aan de vaststellingen van een psychotherapeut niet

dezelfde waarde kan worden gehecht als aan deze van een psycholoog of een arts. Waar in voormelde attesten sprake is van “*zware symptomen van PTSS*” en “*vergeetachtigheid*” blijkt niet dat de psychotherapeut in kwestie zich gebaseerd heeft op andere elementen dan de gesprekken die zij met verzoekster heeft gehad en de indruk die verzoekster daarbij heeft gemaakt. Gelet op het voorgaande kan op basis van de bijgebrachte attesten niet worden aangenomen dat verzoekster ten tijde van haar gehoren met geheugenproblemen kampte waardoor zij niet in staat zou zijn geweest om coherente en volledige verklaringen af te leggen over de gebeurtenissen die raken aan de kern van haar relaas, noch dat haar mentale weerbaarheid als gevolg van deze gebeurtenissen dermate verzwakt was dat relevante details haar door verzoeker dienden te worden onthouden. De verwijzing in het verzoekschrift naar een arrest van de Raad is niet dienstig nu rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien tonen verzoekende partijen niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Waar verzoekende partijen nog aanvoeren dat uit punt 208 van de proceduregids van UNHCR blijkt dat het aangewezen is om in het geval van verzoekers met psychologische problemen bij voorrang de objectieve context van hun verzoek om internationale bescherming te analyseren, doch dat het CGVS *in casu* heeft nagelaten dit te doen, merkt de Raad op dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat.

Door eenvoudigweg de verklaringen van verzoeker over het uiterlijk en voorkomen van de motorrijders te herhalen en zonder meer te stellen dat zij menen dat dergelijke verklaringen wel degelijk de mate van detail vertonen die kan worden verwacht van iemand die de door hem aangehaalde gebeurtenissen heeft meegemaakt, brengen verzoekende partijen verder geen concrete argumenten aan die een ander licht kunnen werpen op de pertinente vaststelling dat ook verzoekers verklaringen vaag en summier zijn.

Ten derde wijst de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoekster terecht op de volgende tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoekster en deze van verzoeker: *“Uw echtgenoot verklaart dat u na de twee bedreigingen aan hem niets vroeg betreffende het uiterlijk van de twee motorrijders die uw echtgenoot tweemaal aan de bottelarij om geld vroegen (notities persoonlijk onderhoud CGVS van J. A. H. M. (...) d.d. 21/01/2019, hierna CGVS J. (...)2, p.8). U beweert echter dat u uw echtgenoot herhaaldelijk vroeg naar het voorkomen en uiterlijk van de motorrijders (CGVS D. (...)2 p.12-13). Uw echtgenoot vertelde u evenwel enkel dat het twee personen op een motor waren en dat ze hem om een maandelijks bedrag van 4.000 dollar vroegen, zo stelt u (CGVS D. (...)2 p.12-13). U drong zelfs aan bij uw echtgenoot om meer details te krijgen over het voorkomen van de twee motorrijders, maar hij herhaalde slechts dezelfde informatie (CGVS D. (...)2 p.13). Op die manier is het opvallend dat uw echtgenoot beweert dat u hem niets vroeg over het uiterlijk of voorkomen van zijn bedreigers (CGVS J. (...)2 p.8). Deze vastgestelde tegenstrijdigheid over een elementair onderdeel van uw relaas zwakt uw voorgehouden vrees opnieuw af.”*

In bijkomende verklaringen die zij na haar laatste persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft ingediend (adm. doss., stuk 5, map met documenten, nr. 32) en die zij opnieuw voegt bij het verzoekschrift (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 3) beweert verzoekster dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud heeft aangegeven dat zij niet zeker weet of zij verzoeker gevraagd heeft naar het uiterlijk en voorkomen van de twee motorrijders die hem zouden hebben afgeperst en bedreigd of dat verzoeker haar daar zelf iets over heeft gezegd. De Raad schaaft zich achter de commissaris-generaal waar deze in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoekster overweegt dat deze bijkomende verklaringen geen verschoning kunnen bieden voor haar eerdere verklaringen en dit als volgt toelicht:

“U berust zich immers op post factum beweringen die bovendien opmerkelijk zijn. U schijnt zich plots niet meer te herinneren of u uw echtgenoot vroeg naar het uiterlijk van de afpersers en of hij u iets heeft verteld (ingediend doc. nr. 32). U bent heel nerveus geweest over de gebeurtenissen en soms herinnert u zich eenvoudige of belangrijke gebeurtenissen niet goed, zo geeft u verder aan. U heeft al lang problemen met slapeloosheid en dit heeft u op een negatieve manier beïnvloed. Uit het geheel van uw verklaringen ten aanzien van de DVZ en het CGVS blijkt echter dat u wel degelijk in staat was om uw verklaringen op een coherente en heldere manier uiteen te zetten. De idee dat u verhinderd zou zijn geweest om bepaalde belangrijke elementen of details uit uw vluchtrelaas te vertellen omwille van uw medische toestand blijkt dan ook niet hieruit.”

De argumentatie in het verzoekschrift als zou verzoekster middels haar opmerkingen hebben willen aangeven dat zij haar verklaringen nooit heeft afgelegd in de vorm waarin ze werden opgenomen in de notities van het persoonlijk onderhoud en dat zij deze verklaringen dus niet *post factum* tegenspreekt,

kan niet worden gevolgd. Verzoekster maakt op geen enkele manier aannemelijk dat waar in de notities van haar tweede persoonlijk onderhoud kan worden gelezen dat zij haar man gevraagd heeft naar het voorkomen van de bedreigers en zelfs aangedrongen heeft om meer details te kennen, zij in werkelijkheid zou hebben verklaard dat zij niet zeker wist of zij dit aan haar man zou hebben gevraagd (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster van 21 januari 2019, p. 12-13). De Raad wijst er overigens op dat de commissaris-generaal, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen voorhouden, verzoeksters opmerkingen heeft onderzocht overeenkomstig artikel 57/5^{quater}, § 3, van de Vreemdelingenwet, gelet op hoger weergegeven motieven van de bestreden beslissingen. Zoals hoger reeds aangehaald, merkt de commissaris-generaal terecht op dat uit het geheel van de verklaringen van verzoekster blijkt dat zij wel degelijk in staat was om haar relaas op een coherente en heldere manier uiteen te zetten, en kan haar psychologische toestand, of de slapeloosheid die er het gevolg van zou zijn, de gedane vaststellingen niet verklaren.

Ten vierde dient te worden gewezen op een opmerkelijke incoherentie in het gedrag van verzoekende partijen na de eerste bedreiging, waarover in de bestreden beslissingen op goede gronden het volgende wordt gesteld ten aanzien van verzoekster:

“In dit opzicht mag het dan ook vreemd heten dat uw echtgenoot net stelt dat hij aanvankelijk niet anticipeerde op een tweede ontmoeting met zijn bedreigers (CGVS J. (...)1 p.15). Hij verklaart dat hij gewoon hoopte dat ze niet zouden terugkeren en er verder niet over nadacht (CGVS J. (...)1 p.15). Deze verklaringen van uw echtgenoot stemmen op zich evenwel niet overeen met uw stelling dat u en uw echtgenoot de eerste bedreiging onderling bespraken en overlegden hoe jullie de dingen verder gingen aanpakken (CGVS D. (...)2 p.12). Jullie moesten toch sowieso terugkeren naar de bottelarij, aldus uw verklaringen (CGVS D. (...)2 p.12). De verklaringen van uw echtgenoot stroken eveneens niet met jullie andere verklaringen dat jullie bang, nerveus, en paranoïde waren naar aanleiding van de eerste bedreiging (CGVS J. (...)1 p.15; CGVS J. (...)2 p.5; CGVS D. (...)2 p.10). Zo zeggen u en uw echtgenoot dat jullie na de eerste bedreiging de straat niet meer opgingen en drie dagen binnenbleven omdat jullie steeds de verwachting hadden dat iemand jullie iets kon aandoen (CGVS J. (...)2 p.5; CGVS D. (...)2 p.8-9). Uw echtgenoot werd paranoïde en jullie hebben jullie dochter twee of drie dagen niet meer naar school gebracht (CGVS J. (...)2 p.5; CGVS D. (...)2 p.8-9). Bijkomend blijkt dat uw echtgenoot na de eerste bedreiging en eis om geld, een week later dus terugkeerde, maar vreemd genoeg zonder enige vorm van geld (CGVS J. (...)2 p.5,7; CGVS D. (...)2 p.12). Dat jullie bovendien toen als gezin met jullie minderjarige dochter naar de regio terugkeerden, ofschoon deze feiten en jullie vrees (wat zich net daarvoor onder meer uitte in het thuis houden van school van jullie dochter), stemt tevens tot nadenken. Men zou ook hierbij kunnen verwachten dat uw echtgenoot meer zou anticiperen op een tweede confrontatie met de afpersers. Deze verklaringen en de houding van uw echtgenoot zijn niet aannemelijk, des te meer gezien uw familiegeschiedenis. Uw familie kende volgens jullie immers al jaren problemen van bedreigingen en afpersingen waarvan uw echtgenoot op de hoogte was (CGVS J. (...)1 p.8-11,16; CGVS J. (...)2 p.3; CGVS D. (...)2 p.3,5,8,14,19). Uw broer M. (...) werd gedood in 2014 als gevolg van een mogelijke afpersing (CGVS J. (...)1 p.9). Uw broer C. (...) werd afgeperst nadat hij een bedrijf had opgestart (CGVS J. (...)2 p.3; CGVS D. (...)2 p.5), uw moeder werd afgeperst (CGVS D. (...)1 p.12), en uw zus die eigenaar is van schoenenwinkels werd tevens afgeperst voor 50.000 of 60.000 Bolivares (CGVS J. (...)1 p.10-11). Een neef of achterneef van u werd in 2002 ontvoerd voor losgeld en een andere neef van u werd ook afgeperst (CGVS J. (...)1 p.8,16; CGVS D. (...)1 p.3,7,9,12; CGVS D. (...)2 p.3,8,19). Met deze voorkennis in handen, is het vreemd dat uw echtgenoot niet doortastender optrad na de eerste bedreiging aan de bottelarij.”

Waar verzoekende partijen betogen dat zij wel degelijk bepaalde voorzorgsmaatregelen namen na de eerste bedreiging door gedurende enkele dagen binnen te blijven en hun dochter niet naar school te brengen en dat zij in die zin wel degelijk anticipeerden op een mogelijk vervolg op de eerste ontmoeting met de afpersers, weerleggen zij geenszins de pertinente overweging in de bestreden beslissingen dat dit gedrag niet strookt met verzoekers verklaringen volgens dewelke hij, ondanks deze maatregelen, niet zou hebben geanticipeerd op een tweede ontmoeting met zijn belagers. Zij kunnen verder niet worden gevolgd waar zij betogen dat verzoeker duidelijk verklaard heeft dat hij hoopte dat er geen tweede ontmoeting zou volgen maar dat hij ondanks de angst die hij voelde toch besloot de draad van zijn leven opnieuw op te pikken en naar de bottelarij te gaan in de hoop dat er niets zou gebeuren. Uit zowel verzoekers verklaringen als die van verzoekster blijkt duidelijk dat zij naar de bottelarij terugkeerden in de overtuiging dat de afpersing een leugen of een grap was en er niets meer zou gebeuren (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster van 21 januari 2019, p. 8-9 en 12, en notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker van 21 januari 2019, p. 5-6). Indien zij enkel hoopten dat er niets meer zou gebeuren maar wel nog bang waren, mag worden verondersteld dat zij een tweede ontmoeting met hun belagers niet uitsloten en hier enigszins rekening mee hielden bij hun

terugkeer naar de bottelarij. Dit strookt evenwel niet met verzoekers duidelijke verklaring niet te hebben geanticipeerd op een tweede confrontatie met de afpersers (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker van 20 november 2018, p. 15).

Verzoekende partijen kunnen niet worden gevolgd in hun kritiek dat het CGVS *in casu* twee maten en twee gewichten hanteert door enerzijds te overwegen dat van verzoeker een doortastender optreden mocht worden verwacht na de eerste bedreiging aan de bottelarij nu verzoeksters familie al jaren problemen kende door bedreigingen en afpersingen en hij hiervan op de hoogte was en anderzijds te stellen dat er geen verband kan worden aangetoond tussen deze familiegeschiedenis en hun persoonlijke problemen. Het loutere feit dat de afpersing en bedreigingen die verzoekende partijen persoonlijk zouden hebben meegemaakt los staan van eerdere bedreigingen ten aanzien van verzoeksters familie, neemt immers niet weg dat redelijkerwijs kan worden aangenomen dat de ervaringen van familieleden toch een impact hebben op de inschatting die zij maken van het risico dat zij zelf lopen. Overigens maken verzoekende partijen niet *in concreto* aannemelijk dat er een link is tussen de incidenten waarbij zij persoonlijk werden bedreigd en eerdere gevallen van bedreiging of afpersing in de familie van verzoekster. In het verzoekschrift wijzen verzoekende partijen erop dat verzoekster niet zeker wist om welke groep het juist ging, maar dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud bij monde van haar raadvrouw heeft aangegeven dat deze groep *“gelinkt zou kunnen zijn aan de colectivos en aan de personen die haar vader na haar vertrek fotografeerde aan de bottelarij”*. In de bestreden beslissingen wordt hierover op goede gronden als volgt overwogen in hoofde van verzoekster:

“Dat de bedreigers aan de bottelarij onbekenden waren staat vast daar uw echtgenoot inderdaad verklaart dat jullie geen idee hadden in wiens opdracht ze handelden en dat ze tot elke groep kunnen behoren (CGVS J. (...)1 p.13). De idee dat het colectivo's waren en dat ze banden hebben met de overheid is niet aangetoond. Uw raadvrouw stoelt zich dus op blote beweringen. De band tussen deze bedreigers en de personen die later door uw vader werden gefotografeerd (ingediend doc nr 27) valt onder dezelfde categorie. Uw raadvrouw stelt zelf dat ze hier niet zeker van is. In ieder geval kan uit deze documenten niet worden afgeleid waar de foto's werden genomen, wat de precieze omstandigheden waren en wie de personen zijn op de foto's. Het feit dat de foto's zijn genomen na uw vertrek uit Venezuela wordt niet in twijfel getrokken, doch is niet van die aard iets te wijzigen aan voornoemde vaststellingen (CGVS D. (...)2 p.20).”

Verzoekende partijen brengen geen argumenten of elementen aan die hierop een ander licht kunnen werpen. De verwijzing naar objectieve informatie waaruit blijkt dat er wel degelijk banden zijn tussen de georganiseerde misdaadgroepen en het regime in Venezuela doet op geen enkele wijze afbreuk aan de concrete en pertinente vaststellingen *in casu*, die door verzoekende partijen niet op dienstige wijze worden betwist.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat, zelfs al zou er geloof kunnen worden gehecht aan de feiten die verzoekende partijen aanhalen als aanleiding voor hun vertrek uit Venezuela, *quod non*, dan nog op basis hiervan niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde. Verzoekende partijen weten immers niet door wie zij werden afgeperst en tonen geen link aan met eerdere problemen die zij zouden hebben gekend of met politiek geïnspireerde antecedenten in de familie van verzoekster. Zij bevestigen in hun verzoekschrift dat zij afgeperst en bedreigd werden omwille van het feit dat zij over ruime financiële middelen beschikken, wat duidt op het bestaan van louter financiële motieven in hoofde van hun vermeende belagers. Zij kunnen niet worden bijgetreden in zoverre zij aanvoeren dat zij gelet op de ruime financiële middelen waarover ze beschikken behoren tot een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en*
- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd”*.

Hieruit blijkt dat om als een sociale groep te worden beschouwd, de twee in artikel 48/3 § 4, d), van de Vreemdelingenwet vermelde cumulatieve voorwaarden moeten vervuld zijn. Verzoekende partijen tonen niet aan, noch blijkt uit de informatie aangebracht door de partijen dat personen met ruime financiële middelen in Venezuela een groep vormen met een eigen identiteit omdat zij er als afwijkend worden beschouwd en dat zij een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden. De omstandigheid dat de afpersers mogelijks banden hebben met de Venezolaanse overheid, dan wel de hand boven het hoofd gehouden of gedoogd worden door

die overheid, wat verzoekende partijen overigens niet *in concreto* aannemelijk hebben gemaakt (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker van 20 november 2018, p. 12 en 13, en notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster van 20 november 2018, p. 8 en 10), doet geen afbreuk aan de vaststelling dat er geen indicaties zijn dat hun handelen door andere dan puur geldelijke motieven zou zijn ingegeven. Verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat zij door de afpersers zouden zijn gevisieerd, dan wel dat de autoriteiten hen niet zouden hebben beschermd, omwille van één van de redenen bepaald in artikel 1, A (2) het Verdrag van Genève.

2.3.3.2. Vrees voor vervolging omwille van het politieke profiel van verzoekende partijen

In zoverre verzoekende partijen aanvoeren dat zij als tegenstanders van het Venezolaanse regime vervolging vrezen omwille van hun politiek profiel, en met name dat van verzoekster, wijst de Raad erop dat verwerende partij in haar op 4 januari 2021 neergelegde aanvullende nota erkent dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit het geheel van de bronnen waaraan in deze aanvullende nota wordt gerefereerd blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij, verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen, personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime, studentenleiders, professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit, verdedigers van mensenrechten, personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corrupte detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening, en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen. Uit de landeninformatie blijkt dat zowel personen met een hoog of laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie, doch dat het risico op vervolging naargelang het profiel en de individuele omstandigheden kan verschillen. Verwerende partij geeft in haar aanvullende nota terecht aan dat nergens uit voormelde informatie blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij *ipso facto* leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. De Raad benadrukt dan ook dat het loutere gegeven dat verzoekende partijen vallen onder een bepaald profiel niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan verzoekende partijen om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van een bepaald profiel dreigen te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoekende partijen zullen worden blootgesteld aan vervolging bij terugkeer naar hun land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela.

Te dezen blijkt uit de verklaringen van verzoekende partijen dat geen van beiden ooit lid is geweest van een politieke partij in Venezuela (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker van 20 november 2018, p. 7, en stuk 7, vragenlijst verzoekster, vraag 3.3). Wel zou verzoekster van 2010 tot 2012 als architecte hebben samengewerkt met twee burgemeesters van de oppositie om scholen en straten te bouwen en zou zij in die hoedanigheid in 2010 hebben deelgenomen aan een manifestatie. Ze zou ook aanwezig zijn geweest bij de inhuldiging van een straat (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster van 20 november 2018, p. 4-5). Nadat zij in 2012 gestopt was met haar werk voor de twee burgemeesters zou zij niet meer hebben deelgenomen aan manifestaties of bijeenkomsten van de oppositie. Toen zij aan de slag ging bij de loterij van Táchira was daar nog geen sprake van politieke inmenging, maar later zou de regering deze instelling hebben overgenomen, zo verklaart verzoekster (*ibid.*, p. 5-6). Uit haar verklaringen blijkt niet dat het feit dat zij voorheen nog samengewerkt had met de oppositie haar job bij de loterij in gevaar bracht toen de regering er de zeggenschap verwierf of dat zij om die reden gevisieerd werd door de autoriteiten. Wel ervoer zij naar eigen zeggen druk om deel te nemen aan pro-regeringsmanifestaties. Verzoekster wou dit niet en dit zou één van de redenen zijn geweest waarom ze eind 2016 zelf ontslag nam bij de loterij. Zij geeft aan dat zij dit op een discrete manier deed en de werkelijke reden niet opgaf uit vrees voor represailles (*ibid.*, p. 11). Hoewel zij beweert na haar ontslag nog veel problemen te hebben gekend, blijkt uit haar verklaringen dat deze beperkt gebleven zijn tot loze beschuldigingen die haar voormalige werkgever zou hebben geuit, onder meer omwille van beweerde malversaties tijdens de uitoefening van haar functie. Het onderzoek naar deze malversaties zou nog steeds lopen en verzoekster heeft blijkens de stukken in het administratief dossier middels haar raadsman een akte van inbeschuldigingstelling

neergelegd die op 14 mei 2019 werd opgesteld door het Rekenhof van de deelstaat Táchira (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten', nr. 33). Hierover overweegt de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen op goede gronden als volgt in hoofde van verzoekster:

"De door u ingediende documenten bevestigen inderdaad dat het onderzoek nog lopende is, dat u van de feiten in kennis werd gesteld (waarbij u nog bijkomende bewijsstukken kan indienen), alsook dat er u geen strafrechtelijke sancties boven het hoofd hingen (ingediend doc nr 33). U verklaart weliswaar dat deze beschuldigingen aan uw adres incorrect zijn (ingediend doc nr 33), maar geeft tegelijkertijd te kennen zich in deze zaak geen zorgen te maken. U kan immers uw onschuld bewijzen en uw advocaat gaf u bovendien te kennen dat ze u hiervoor niet kunnen arresteren of gevangen zetten (en dus strafrechtelijk vervolgen) omdat het hier om 'onnozele zaken' gaat (CGVS D. (...)1, p. 11). Ofschoon geheel niet vaststaat dat deze feiten door enige politieke overwegingen zouden ingegeven zijn, blijkt hoe dan ook dat deze feiten niet meespeelden in uw beslissing Venezuela te verlaten. Daarnaast dient tevens vastgesteld te worden dat deze gebeurtenis onvoldoende zwaarwichtig is om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming."

Verzoekende partijen brengen in hun verzoekschrift geen argumenten of elementen aan waarmee zij afbreuk doen aan de pertinentie of draagkracht van voormelde motieven en beperken zich tot een loutere bewering waar zij stellen dat de beschuldigingen aan het adres van verzoekster zijn *"ingegeven door haar weigering deel te nemen aan de politieke manifestaties ter ondersteuning van het Venezolaanse regime (...) en zich aldus kritisch uitliet tegenover het regime"*. Dit kan althans niet blijken uit het bepaalde in voormelde akte van inbeschuldigingstelling. Verzoekster beperkt zich eveneens tot loutere beweringen waar zij in haar begeleidende verklaringen bij dit document, die door haar raadsman werden overgemaakt aan het CGVS, stelt dat alle daarin vermelde personen geweigerd hadden zich in te schrijven bij de PSUV, een *'carnet de la patria'* aan te maken, deel te nemen aan politieke marsen of financieel bij te dragen aan de PSUV en dat nagenoeg iedereen van hen inmiddels het land verlaten heeft (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten', nr. 33).

Verzoekende partijen kunnen niet overtuigen waar zij aanvoeren dat het politieke profiel van verzoekster onomstotelijk wordt aangetoond door de bij het verzoekschrift gevoegde kopie van een strafrechtelijke onderzoeksakte (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 5), waarvan zij het origineel ter terechtzitting neerleggen. Uit de bij dit stuk gevoegde vertaling blijkt dat dit betrekking heeft op verzoekster maar niet aan haar gericht is, waardoor vooreerst de vraag zich stelt hoe dit interne document in haar bezit is gekomen. Verder bevat dit document een opmerkelijke inconsistentie, in zoverre hieruit blijkt dat een politiecommissaris door een persoon die zich uit vrees voor represailles niet nader identificeerde zou zijn opgebeld met de mededeling *"dat er een onderzoek loopt tegen (verzoekster) en dat zij opgespoord wordt door dit politiecommissariaat"*. Het hoeft geen betoog dat het geen steek houdt dat een burger een politiecommissariaat inlicht over het feit dat er een onderzoek loopt tegen een bepaald persoon en deze persoon door dit commissariaat wordt gezocht. Nog blijkt uit dit document dat tegen verzoekster verschillende strafzaken lopen, onder meer op beschuldiging van landverraad, en dat zij ervan beschuldigd wordt *"de manifestaties van de jaren 2014, 2015, 2016, 2017"* te hebben gefinancierd, haar woning te hebben aangeboden aan manifestanten van oppositiepartijen en hen ook logistieke steun te hebben verleend. Geen van deze elementen werd door verzoekster op enig moment tijdens haar gehoren aangehaald. Zelfs indien wordt aangenomen dat het om gefabriceerde aantijgingen gaat vanwege de Venezolaanse autoriteiten, is het niet aannemelijk dat verzoekster hier nooit eerder iets over vernomen zou hebben, te meer gezien er volgens de verklaringen in de onderzoeksakte al sedert ongeveer vijf jaar een onderzoek tegen haar loopt. Deze vaststellingen maken dat aan de authenticiteit van dit document geen geloof kan worden gehecht waardoor het objectieve bewijswaarde ontbeert. Nergens uit voormelde onderzoeksakte blijkt overigens dat verzoekster zou worden beschuldigd van landsverraad *"concreet omwille van de politieke activiteiten van haar familieleden en de steun die zij hieraan verleende"*, zoals in het verzoekschrift wordt gesteld. Nu verzoekster niet aannemelijk maakt dat haar in geval van terugkeer naar Venezuela mogelijks een strafrechtelijke veroordeling en daaropvolgende gevangenisstraf boven het hoofd hangt, is de in het verzoekschrift aangehaalde informatie over de detentieomstandigheden in de Venezolaanse penitentiaire inrichtingen niet dienstig.

Verzoekende partijen brengen geen andere elementen of argumenten aan met betrekking tot hun eigen persoon op grond waarvan kan worden aangenomen dat zij met redelijke waarschijnlijkheid door de Venezolaanse autoriteiten zullen worden vervolgd bij terugkeer.

2.3.3.3. Vrees voor vervolging omwille van eerdere problemen van familieleden van verzoekster en hun politiek profiel

Wat betreft de vele door verzoekende partijen aangehaalde incidenten waarbij familieleden van verzoekster werden bedreigd, afgeperst, gedood of ontvoerd, moet vooreerst worden aangestipt dat uit het geheel van hun verklaringen blijkt dat geen van deze gebeurtenissen een rechtstreekse aanleiding vormde voor hun vertrek uit Venezuela, daargelaten dat sommige feiten zich pas na hun vertrek zouden hebben voorgedaan.

De Raad is van oordeel dat verzoekende partijen doorleefde verklaringen hebben afgelegd over de betrokkenheid van verzoeksters broers C. en M. bij activiteiten van de oppositie in Venezuela, ter staving waarvan zij bovendien een aantal stukken hebben neergelegd (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten', nrs. 7, 11-14).

Blijkens hun verklaringen was C. actief bij de oppositiepartij *Primero Justicia* en voerde hij campagne voor Capriles Radonski. Hij zou veel bedreigingen gekregen hebben omwille van zijn politieke activiteiten voor de oppositie aan de universiteit waar hij studeerde (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster van 20 november 2018, p. 6, en notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker van 21 januari 2019, p. 4). Zo zou hij achtervolgd en gevangengenomen zijn en zou hij beschoten zijn tijdens een van de marsen waaraan hij deelnam. Daarnaast zou hij afgeperst zijn als zaakvoerder van een bedrijf in medische apparatuur en medicijnen. Om die redenen zou hij Venezuela verlaten hebben en naar Colombia zijn gegaan toen verzoekende partijen reeds in België waren (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster van 21 januari 2019, p. 5-6, en notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster van 20 november 2018, p. 6 en 9).

Verzoekende partijen maken gelet op hun verklaringen en de fotokopie van het overlijdensattest in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten', nr. 4) eveneens aannemelijk dat verzoeksters broer M. in 2014 werd vermoord. Ze weten niet wie of wat zijn dood heeft veroorzaakt. Ze hebben loutere vermoedens dat de politie er iets mee te maken heeft omdat de burens zagen dat M. voor zijn dood door een politiepatrouille werd achtervolgd. Toen verzoeksters moeder aangifte wilde doen van de moord, zou de politie geweigerd hebben dit te acteren omdat M. had deelgenomen aan manifestaties van de oppositie (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster van 20 november 2018, p. 7 en 10, en notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker van 20 november 2018, p. 9). Reeds voor zijn dood zouden verzoeksters ouders bedreigd en afgeperst zijn omwille van de deelname van hun zonen aan politieke manifestaties van de oppositie, alsook omwille van eigen activiteiten ten dienste van de oppositie (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster van 20 november 2018, p. 6, 7 en 10, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster van 21 januari 2019, p. 18, en notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker van 21 januari 2019, p. 4). De moord op verzoeksters broer M. en de daaropvolgende discussie met de politie zou de aanleiding zijn geweest voor het vertrek van haar moeder en zus naar de Verenigde Staten (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster van 20 november 2018, p. 12, en notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster van 21 januari 2019, p. 17).

Waar op basis van voorgaande verklaringen geloof kan worden gehecht aan het politieke profiel van de familieleden van verzoekster en de daaraan gerelateerde problemen met de Venezolaanse autoriteiten, maken verzoekende partijen niet aannemelijk dat zij hierdoor persoonlijk het risico lopen om te worden vervolgd door de autoriteiten dan wel door geaffilieerde groeperingen of organisaties. Hoger is reeds vastgesteld dat zij in Venezuela niet verbonden waren aan enige politieke partij noch hebben deelgenomen aan noemenswaardige activiteiten van de oppositie. Uit haar verklaringen blijkt overigens dat verzoekster niet akkoord ging met de acties van haar familie ten voordele van de oppositie en dat ze door de vele gebeurtenissen afstand heeft genomen van de politiek (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster van 20 november 2018, p. 6). Verzoeker gaf aan dat hij en verzoekster niet rechtstreeks problemen hebben gekend door de politieke activiteiten van C. of M., maar dat alle feiten samen geresulteerd hebben in de dood van M., wat volgens hem een politieke kwestie was (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker van 21 januari 2019, p. 4). Het incident waarbij M. om het leven kwam vond evenwel plaats in 2014, daar waar uit hun verklaringen niet blijkt dat er concrete en ernstige aanwijzingen zijn dat verzoekende partijen nadien persoonlijk zouden zijn gevisieerd omwille van diens politieke activiteiten of die van C., die nochtans tot aan zijn vertrek uit Venezuela in 2018 politiek actief zou zijn gebleven (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster van 20 november 2018, p. 6 en 9). Haar gevraagd of zij of verzoeker ooit problemen hebben gekend omwille van de politieke activiteiten van haar broers, antwoordde verzoekster dat zij haar broer C. gevraagd had om geen kledij te dragen met logo's van de oppositie als hij haar kwam bezoeken op het instituut van de loterij nadat dit was overgenomen door de

regering. Dit duidt erop dat verzoekster problemen wou vermijden, doch niet dat zij daadwerkelijk problemen had omwille van de politieke kleur en activiteiten van haar broers (*ibid.* p. 10-11, en notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster van 21 januari 2019, p. 6). Tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud opnieuw gevraagd naar problemen die zij of verzoeker zouden hebben gekend door de politieke activiteiten van C., haalde verzoekster behalve het feit dat zij haar broer zou hebben gevraagd geen logo's van de oppositie te dragen bij een bezoek aan haar werk, geheel naast de kwestie een incident van 2014 aan waarbij de veiligheidsdiensten gewelddadig zouden zijn opgetreden tegen manifestanten die zich ophielden in een gebouw nabij haar woonplaats, maar waarbij noch zij, noch haar broer betrokken bleken. Gevraagd zich op haar problemen te richten, verwees verzoekster dan weer naar het feit dat de politie de aanklacht van haar moeder naar aanleiding van de dood van haar andere broer niet wou aannemen omdat haar broers deelnamen aan de protesten en voegde zij daaraan toe dat er daarna vier keer werd ingebroken in het huis van haar moeder maar dat de politie niet wou optreden omdat haar moeder en broers opposanten waren (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster van 21 januari 2019, p. 6-7). Zoals hoger gesteld, bevinden zowel verzoeksters moeder als haar broer C. zich momenteel niet meer in Venezuela. Het enkele feit dat zij voor hun vertrek problemen zouden hebben gekend omwille van hun politieke activiteiten toont niet aan dat ook verzoekende partijen, die zelf geen lid waren van een oppositiepartij of deelnamen aan politieke activiteiten van de oppositie, om die reden waren blootgesteld aan een risico op vervolging. Verzoekster kan zich verder niet herinneren dat zij of verzoeker ooit problemen zou hebben gekend door de politieke activiteiten van haar broer M. en verwijst wat dat betreft slechts naar een schietpartij in de buurt van haar huis waarbij de *Guardia Nacional* het zou hebben gemunt op M. en zijn vrienden omwille van hun deelname aan manifestaties (*ibid.*, p. 7). Dient te worden herhaald dat M. gestorven is in 2014 en verzoekende partijen geen elementen of feiten hebben aangehaald op basis waarvan kan worden aangenomen dat diens politieke activiteiten op heden aanleiding geven tot een persoonlijke vrees voor vervolging in hun hoofde.

Wat betreft de problemen die de vader van verzoekster na hun vertrek zou hebben gekend en waardoor hij Venezuela uiteindelijk ook zou hebben verlaten, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen hiervan geen overtuigende stavingstukken hebben neergelegd. Zo verklaren zij dat verzoeksters vader zo'n vier maanden na hun aankomst in België het slachtoffer werd van een inbraak in zijn bestelwagen, waarbij hij verwond zou zijn aan zijn oog (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker van 20 november 2018, p. 16). Uit de neergelegde foto waarop verzoeksters vader te zien is met verwondingen aan het rechteroog kan evenwel niet worden afgeleid waardoor of in welke omstandigheden hij deze verwondingen heeft opgelopen (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten', nr. 6). Bovendien gaf verzoekster te kennen dat dit een gevolg kan zijn van wat eerder gebeurde, doch dat zij hier niet zeker van is, waardoor niet kan worden uitgesloten dat haar vader het slachtoffer werd van een geïsoleerd gemeenrechtelijk crimineel feit (adm. doss., stuk 7, vragenlijst verzoekster, vraag 3.5). Tevens verklaren verzoekende partijen dat de *Guardia Nacional* na hun vertrek een inval heeft gedaan op de terreinen van het voormalige transportbedrijf van verzoeksters vader op grond van valse beschuldigingen van illegale verkoop van brandstof, doch in werkelijkheid met het oog op onteigening zodat de regering de infrastructuur en het materieel kan gebruiken om zelf brandstof te verkopen aan Colombia (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster van 20 november 2018, p. 3-4, en notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster van 21 januari 2019, p. 7). De in dit verband neergelegde foto's bewijzen dit echter niet, daar op basis van deze foto's niet kan worden nagegaan waar, wanneer of in welke omstandigheden ze werden genomen (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten', nrs. 21 en 22). Verder leveren verzoekende partijen geen enkel (begin van) bewijs van de doodsb bedreigingen die verzoeksters vader zou hebben gekregen omwille van zijn deelname aan een mars ter ondersteuning van Guaidó en naar aanleiding waarvan hij naar Colombia zou zijn gevlucht (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker van 21 januari 2019, p. 3, en notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster van 21 januari 2019, p. 4-5, 11 en 19). Hoe dan ook kan op basis van de door verzoekende partijen aangehaalde feiten, die duidelijk verband houden met de bedrijfsvoering van verzoeksters vader en zijn betrokkenheid bij acties van de oppositie, niet blijken dat er concrete en ernstige aanwijzingen zijn dat zij hierdoor persoonlijk het risico lopen om te worden vervolgd.

Verder blijkt niet dat verzoekende partijen persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging dienen te hebben omwille van de ontvoering van een neef van verzoekster in 2002, dan wel de bedreigingen en afpersingen waarvan een andere neef het slachtoffer zou zijn geworden omwille van de inkomsten die hij genereert op zijn boerderij in Barinas (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster van 20 november 2018, p. 3 en 7, en notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster van 21 januari 2019, p. 3 en 19).

2.3.3.4. Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de gebeurtenissen die verzoekende partijen ertoe zouden gebracht hebben hun land van herkomst te verlaten en blijven zij tevens in gebreke *in concreto* aannemelijk te maken dat zij bij terugkeer naar Venezuela een gegronde vrees hebben om te worden vervolgd om politieke redenen eigen aan hun persoon dan wel omwille van de politieke activiteiten van hun familie.

De verwijzing in het verzoekschrift naar algemene informatie over doelgerichte vervolging van politieke tegenstanders van het Venezolaanse regime en hun familieleden is niet dienstig in het licht van de voorgaande concrete vaststellingen en overwegingen met betrekking tot de persoonlijke situatie van verzoekende partijen.

Wat betreft de in het kader van de administratieve procedure neergelegde documenten die hierboven nog niet werden besproken, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal terecht oordeelt dat deze de gedane vaststellingen niet kunnen beïnvloeden gelet op de volgende pertinente motieven in hoofde van verzoekster:

“Uw reisweg, uw identiteit en uw nationaliteit, worden net zoals die van uw echtgenoot, van uw dochter en van uw vader niet in twijfel getrokken. Uw professionele activiteiten voor de loterij van Tachira en als zelfstandige ondernemer bij de uitbouw van een bottelarij vallen onder dezelfde noemer. De dood van uw broer M. (...), uw verwantschap met hem en met uw broer C. (...) vormen evenmin een twistpunt. De politieke activiteiten van uw broers M. (...) en C. (...) worden eveneens niet in twijfel getrokken. Dat uw neef en andere familieleden van u werden afgeperst sluit hierbij aan en wordt dan ook niet in vraag gesteld. Wat betreft de Instagram-berichten in verband met afpersingen in uw dorp en regio moet opgemerkt worden dat de betrouwbaarheid van deze berichten niet kan worden geverifieerd. Daarenboven legt u ze voor om de algemene situatie aan te tonen en hebben deze berichten geen betrekking op u of uw familie.

Het rapport van het Observatorio Venezolano de Violencia: Informe Annual 2018 (ingediend document nr 26) legt uw raadsman voor om de algemene situatie in Venezuela aan te tonen. Doch dit stuk wijzigt niets aan voornoemde vaststellingen. De overige foto's en documenten die jullie neerleggen over de algemene situatie veranderen eveneens niets aan de beoordeling van jullie persoonlijke vrees of risico bij terugkeer.”

Deze motieven worden door verzoekende partijen op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.3.5. Waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift nog aanhalen dat personen met ruime financiële middelen het slachtoffer kunnen worden van vervolging en verwijzen naar de context van de criminaliteit en geweldsdaden die in Venezuela, en specifiek in Táchira, worden gepleegd door de diverse gewapende groeperingen, merkt de Raad op dat uit het geheel van de informatie die door de partijen wordt bijgebracht blijkt dat de hoge graad van criminaliteit in Venezuela het gevolg is van de chaotische politieke en socio-economische situatie in het land waarbij de centrale overheid grotendeels de controle verloren heeft over grote delen van het land, waar georganiseerde misdaadgroepen ongestraft hun gang kunnen gaan, soms zelfs met (gedoog)steun van de overheid. De redenen waarom personen het slachtoffer worden van gewapende criminele groeperingen kunnen velerlei zijn en houden niet noodzakelijk verband met de vervolgingsgronden bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zijnde vervolging omwille van ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Met name in het geval van afpersing, bedreiging of ontvoering met het oog op het verkrijgen van geld blijken puur economische motieven aan de basis van het geweld te liggen en kan het loutere gegeven dat de Venezolaanse overheid niet in staat of bereid is hiertegen op te treden niet volstaan om te besluiten dat dergelijk gebrek aan bescherming is ingegeven door de politieke overtuiging van het slachtoffer. Er kan geen abstractie worden gemaakt van het feit dat het geweld dat door gewapende groepen en georganiseerde misdaadgroeperingen in Venezuela wordt gepleegd veelal betrekking heeft op gemeenrechtelijke criminele feiten en als dusdanig geen verband houdt met de criteria van het Verdrag van Genève. Het gaat dan ook niet op om zonder meer te stellen, zoals verzoekende partijen in hun verzoekschrift, dat dit geweld *“proporties aanneemt die ertoe leiden dat personen die geviséerd worden door dit geweld persoonlijk vervolgd worden in de zin van het Vluchtelingenverdrag door niet-overheidsactoren waartegen de overheid geen bescherming biedt”*.

Verzoekende partijen verwijzen in dit verband specifiek naar de bedreigingen en afpersingen waarvan zij naar eigen zeggen het slachtoffer werden omwille van het feit dat zij over ruime financiële middelen beschikken en wijzen erop dat zij bovendien zelf problemen hebben met het Venezolaanse regime. Hoger is komen vast te staan dat verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij kort

voor hun vertrek uit Venezuela werden afgeperst en bedreigd door criminelen in de buurt van de bottelarij die zij er wilden oprichten, noch dat zij voor hun vertrek specifiek in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stonden. In de mate dat zij aanvoeren dat zij omwille van hun financiële situatie het risico lopen om bij terugkeer naar Venezuela door de georganiseerde misdaadgroepen die actief zijn in Táchira te worden gevisieerd, verwijst de Raad naar wat *infra*, onder punt 2.3.4.2., wordt uiteengezet met betrekking tot het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.6. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekende partijen het voordeel van de twijfel toe te staan.

2.3.3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekende partijen geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Venezuela.

2.3.4.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekende partijen de voorgehouden afpersing en bedreiging door onbekenden niet aannemelijk maken.

Verzoekende partijen halen verder een vrees aan voor de verschillende gewapende groeperingen en de veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, de deelstaat Táchira, waarbij zij verwijzen naar hun financiële middelen, die volgens hen maken dat zij overal kunnen worden bedreigd en afgeperst.

De Raad stelt op basis van de landeninformatie die beide partijen voorleggen vast dat de deelstaat Táchira een grotere aanwezigheid kent van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire groeperingen. Hierdoor is er in deze deelstaat dan ook een hogere prevalentie van crimineel geweld waarbij volgende vaststellingen kunnen worden gemaakt. Zo steeg het aantal moorden in 2019 tot 46 per 100.000 inwoners, werden 90% van de geregistreerde misdaden met vuurwapens gepleegd en waren de belangrijkste daders diverse gewapende groeperingen, zoals de ELN, dissidenten van de voormalige FARC-EP, Los Urabeños, Los Rastrojos, Las Aguilas Negras en het FPLN. Daarnaast is er een toenemende aanwezigheid van *colectivos* in de deelstaat Táchira. Uit voormelde landeninformatie blijkt dat het geweld in deze deelstaat voornamelijk Venezolaanse migranten op weg naar Colombia raakt daar de verschillende criminele en gewapende groeperingen gebruik maken van de aanwezigheid van deze migranten en vluchtelingen om hen te rekruteren of af te persen dan wel hen te gebruiken voor gedwongen arbeid, seksuele uitbuiting of mensenhandel. Vooral vrouwen en kinderen die zich reeds in een kwetsbare positie bevinden, zoals vrouwelijke migranten, vrouwen uit rurale gebieden of vrouwen in armoede, kunnen vatbaar zijn voor deze illegale praktijken. Ontvoeringen met het oog op mensenhandel komen veelvuldig voor. Ook verdwijningen en moorden doen zich voor. De lokale bevolking wordt eveneens blootgesteld aan crimineel geweld, zoals afpersing of erger. Verder zijn er regelmatig confrontaties tussen deze gewapende groeperingen onderling in de strijd voor controle van de grensovergangen die worden gebruikt voor smokkel en drugshandel. Zo werden op 8 maart 2020 acht mensen gedood in La Fria tijdens een dispuut tussen ELN en *colectivos*, enerzijds, en Los Rastrojos, anderzijds. Burgers raken soms verwickeld in deze gewapende confrontaties. Bij interne conflicten bij Los Rastrojos werden de vrouwen van verschillende leden rond 18 juni 2019 seksueel misbruikt, gefolterd en gedood. De gewapende confrontaties leiden tot gedwongen (tijdelijke) verplaatsingen van de burgerbevolking, zoals op 18-22 juni 2019, alsook midden februari en op 22 april 2020 in Boca de Grita. Er wordt voor het jaar 2020 gewag gemaakt van een stijging van het geweld omdat ELN de paramilitairen in het nauw zou hebben gedreven. ELN zou in Táchira een *de facto* overheidsgezag uitoefenen en verder blijkt dat in Táchira een aantal zogenaamde "vredeszones" zijn geïnstalleerd, met name in Libertador, Fernández Feo en Uribante, waarbij de Venezolaanse overheid haar gezag in handen van gewapende groeperingen legt. Meer algemeen is de

Venezolaanse Staat zo goed als afwezig in de grensregio en zijn de gewapende groeperingen de belangrijkste aanbieders van (illegaal) werk. Gezien de grote economische kwetsbaarheid van de gezinnen in deze streek, verlaten ook meer en meer kinderen de schoolbanken om te kunnen bijdragen aan het gezinsinkomen. Op die manier raken de kinderen meer betrokken bij de gewapende groeperingen die hen rekruteren voor hun illegale activiteiten (zie de COI Focus “Venezuela: Situatieschets” van 15 mei 2020, p. 26 en 28-29, en het EASO-rapport “Venezuela. Country Focus” van augustus 2020, p. 76-94).

Uit wat voorafgaat, kan worden besloten dat de situatie in Táchira problematisch en ernstig is. Evenwel is het crimineel geweld in de deelstaat Táchira voornamelijk doelgericht. Slachtoffers van crimineel geweld worden gevisieerd om een welbepaalde reden of doel, zoals geld, macht, wraak, enz. Een loutere verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in de deelstaat Táchira volstaat dan ook niet om een reëel risico aannemelijk te maken. Een individuele beoordeling in het licht van de veiligheidssituatie in Táchira dringt zich vervolgens op, waarbij het aan verzoekende partijen is om een reëel risico op crimineel geweld te individualiseren en te concretiseren.

Er werd reeds vastgesteld dat niet blijkt dat verzoekende partijen voor hun vertrek uit Venezuela in het vizier zouden zijn gekomen van gewapende groeperingen in de deelstaat Táchira, noch is er enige andere concrete indicatie dat zij in het oog werden gehouden. Verder zijn verzoekende partijen geen Venezolaanse migranten die trachten de grens met Colombia over te steken, maar waren zij lokale bewoners van de stad San Cristóbal in Táchira. Uit hun verklaringen blijkt dat hun dochter in Venezuela naar school ging en er zijn geen concrete aanwijzingen dat zij haar schoolcarrière niet zou kunnen verder zetten. Te dezen blijkt niet dat verzoekende partijen bij hun terugkeer naar Venezuela in een situatie van extreme armoede zullen belanden, zodat het risico dat hun dochter de school moet verlaten en vervolgens wordt gerekruteerd door gewapende groeperingen niet aannemelijk wordt gemaakt.

De Raad betwist verder niet dat verzoekende partijen bij terugkeer te maken kunnen krijgen met beroving of afpersing maar dit betreft een risico waar veel Venezolanen, met of zonder migratieverleden, mee te maken krijgen. Dit risico op beroving of afpersing verschilt niet van het risico waar ook andere Venezolanen in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving of afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving of afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt.

De Raad besluit dat, het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekende partijen in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de precare veiligheidssituatie in de deelstaat Táchira, er geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet blijkt.

In de mate dat verzoekende partijen zich baseren op de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen, en in dit verband citeren uit informatie waaraan zij refereren in hun verzoekschrift, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat “*vervolgung in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)”

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming – waarvan artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo stelt het Hof van Justitie:

"In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissingen, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Deze situatie blijkt louter het gevolg te zijn van een complex geheel van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad erop dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *"situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoekende partijen in deze context persoonlijk worden gevisieerd of dat zij behoren tot een groep van gevisieerde personen. Verzoekende partijen tonen immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften zouden kunnen voorzien.

Verzoekster haalde tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS de vrees aan dat er in Venezuela geen medicatie beschikbaar zou zijn als haar dochter ziek zou worden. Zij verklaarde ook dat zij zelf twee keer werd opgenomen in het ziekenhuis maar dat er geen antibiotica was om haar te behandelen voor de infectie aan haar nieren (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster van 20 november 2018, p. 7). Verzoekende partijen brengen evenwel geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hen of hun dochter in Venezuela op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk geweigerd. Aldus tonen verzoekende partijen niet aan dat zij er omwille van een gebrek aan medische zorgen dreigen te worden onderworpen aan een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen tonen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij in Venezuela, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, terecht komen in een toestand van zeer verregaande materiële behoeftigheid.

Wat betreft de in het verzoekschrift geciteerde passages uit een rapport van de *Immigration and Refugee Board of Canada* over de behandeling van afgewezen asielzoekers bij terugkeer naar Venezuela, dient te worden vastgesteld dat het hier algemene informatie betreft die door verzoekende partijen niet op hun persoonlijke situatie wordt betrokken. Noch uit deze informatie, noch uit de andere informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat het loutere feit dat men als Venezolaan in het buitenland een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend aanleiding geeft tot een

gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zij maakten immers doorheen hun opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Venezuela zouden hebben gekend.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekende partijen *in concreto* dienen aan te tonen dat er wat hen betreft in hun land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar zij in gebreke blijven.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Het Hof van Justitie heeft reeds uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014 (GK), *Diakité*, C-285/12).

Uit de informatie die voorligt, blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is. Het betreft hier voornamelijk politieel dan wel crimineel geweld dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Dit politieel en crimineel geweld kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd in het arrest *Diakité*.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten.

De Raad stelt samen met verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door het Hof van Justitie in het arrest *Diakité*.

Het bestaan van een gewapend conflict kan evenwel slechts leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig geweld. Het bestaan van een gewapend conflict leidt er op zich niet toe dat aan de voorwaarden van artikel 48/4 § 2, c), van de Vreemdelingenwet is voldaan.

Er moet dan ook worden nagegaan of er bij het gewapend conflict in Táchira, van waar verzoekende partijen verklaren afkomstig te zijn, willekeurig geweld wordt gebruikt.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat in de zes grensstaten Bolívar, Táchira, Falcón, Zulia, Apure en Amazonas in 2019 samen 1.850 gewelddadige overlijdens, 104 verdwijningen en ontvoeringen, en 484 gewapende confrontaties plaats vonden. De cijfers maken evenwel geen onderscheid tussen slachtoffers bij strijdende partijen en burgers, maar er kan niet ontkend worden dat het geweld een invloed heeft op het dagelijkse leven in de deelstaat Táchira. De gewapende confrontaties leiden tot gedwongen (tijdelijke) verplaatsingen van de burgerbevolking, zoals op 18-22

juni 2019 alsook midden februari en 22 april 2020 in Boca de Grita. Gedwongen rekrutering is een neveneffect van deze gewapende confrontaties. Ook burgers raken verzeild in deze gewapende confrontaties. Evenwel, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, blijkt uit de landeninformatie niet dat tijdens deze gewapende confrontaties tussen de gewapende groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse Staat, strijdmethoden worden gebruikt die de kans op burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen. Er kan dan ook worden aangenomen dat het aantal doden tijdens deze gewapende confrontaties voornamelijk valt bij de strijdende partijen en in minder mate onder niet-strijdende burgers. Nergens uit de landeninformatie die door beide partijen wordt aangebracht blijkt immers dat het geweld dat in het kader van het gewapend conflict in de deelstaat Táchira wordt gebruikt, resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd. Evenmin blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen.

De Raad besluit dat het geweld ten gevolge van het gewapend conflict in de deelstaat Táchira niet willekeurig is. In het verzoekschrift worden evenmin elementen aangehaald die zouden kunnen staven dat het gewapend conflict in Táchira wordt gekenmerkt door willekeurig geweld.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in de deelstaat Táchira, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.4.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen door het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens twee persoonlijke onderhouds kregen zij elk de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.8. Waar verzoekende partijen in uiterst ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN